

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΓΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
'Εν 'Ελλάδι Δρ. 10
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσω-
τερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κηπου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μετετέθη.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
'Ο Δίκων κατά τὸν Ταιν, ὑπὸ 'Αλ.
ΕΞΗΡΕΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΙΣ. 'Ο μέλας βόστρυχος.
'Η ναυτική τῶν ἀρχαίων, ὑπὸ Ν. Πετρή.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ: αἱ Σταφυλαί.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ: Παράφρασις τῆς 'Ιφιγενείας
ἐν Ἀδελφ.

'Εν τῷ ΔΕΛΤΙῒ. 'Ημερολόγιον. — Ἔορται τῆς
ἑβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρα γράμματα.
— Ἀγγελίαι.
'ΗΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Μαργαρίτα τῆς Καρ Em. de
Girardin.

ΜΕΤΕΤΕΘΗ...

Μεγάλη σφενδόνη εὐρίσκειται ἐν Ἀθη-
ναίς, τὸ εὐφημον ἔχουσα ἄριστα κυβερνη-
τική μηχανή. Περί αὐτῆς συνομιλεῖται
ἐν τῷ πολιτευσόμενῳ τοῦ πλάθου, φέρων τοὺς
λίθους, οἵτινες θὰ ἐκσφενδονισθῶσι. Τῶν λί-
θους εἴπομεν ὄχι. Διὰ τῆς σφενδόνης ταύτης
ἐξακοντίζονται ἄνθρωποι. Ἄλλος ρί-
πτεται κατὰ βράχου ἀπορρώγος καὶ θραύε-
ται ἄλλος θὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν νὰ
πνιγῇ ἄλλος ὑπὸ τῆς πίεσος τῆς πτώσεως
θὰ καταρῖψῃ ὠραῖον ὄφθαλμον, ἐξ οὗ
πλουσία ἠλπίζετο βλάστησις καὶ ἄλλος
πάλιν ἀνέρχεται, ἀνέρχεται ὕψηλά, τοπο-
θετεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς δένδρου καὶ ἐκεί-
θεν εὐλογεῖ τὴν τύχην, ἥτις τὸν ἀνέγαγεν
εἰς ὕψος ἀνώτερον τῶν ἐλπίδων. Οἱ
πλείστοι ὅμως πάσχουσιν ὅ,τι ἐπέβην ἄ
πρῶτος. Ἄλλὰ πρὶν ἢ κατασυντριβῶσιν
ἐπὶ τῶν ἀποκρημνῶν πετρῶν, ἄλλην καὶ
δι' αὐτοὺς μεταχειρίζεται εὐφημον ῥῆσιν
ὁ κόσμος

Μετετέθη.
'Ἄλλ' ὁ κόσμος ἀγνοεῖ πόσας περικλεῖται
τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐννοίας. Ἀβῶμεν δύο τρεῖς
ἐκ τῶν ἐκσφενδονιζομένων ἀνθρώπων καὶ ἐ-
ξετάσωμεν αὐτοὺς.

— Διατί σὺ, ὁ τόσας ἄλλοτε παρασχῶν
ἐλπίδας προόδου καὶ μέλλοντος ζηλευτοῦ,
κατήνησας οὕτω; Ποῦ ἢ ἄλλοτε ἀκτινο-
βολία τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ ὑπερήφανος στά-
σις, τοῦ χαρακτῆρος ἢ σταθερότης, τοῦ
φρονήματος τὸ ἀνεξάρτητον;

Καὶ ἀποκρίνεται ὁ πτωχός.
— 'Ἡθέλησα καὶ ἐγὼ νὰ ὑπηρετήσω
τὴν πατρίδα, ἀναλόγως τῶν δυνάμεων μου.
'Εγενόμην δικαστῆς καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ
ὑπερηφανίας κατέλαβον τὴν θέσιν, ἣν ἡ
πατρίς μοι ἐνεπίστευθη. Πλούσιος ἢ πτω-
χός, ἰσχυρός ἢ ἀσθενής, ὅλοι πρὸ ἐμοῦ ἦσαν
ὅμοιοι. Ἐθετον τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας
καὶ ἐδικάζον. Τυφῶς συνείδότος δὲν ἐτάρασ-
σεν ἐπὶ πολὺ τὰς ἡμέρας μου. Ἐφαίνοντο τὰ
ὠπα πρὸ τῶν μυρίων σειρήνων αἰτίνες διὰ

παντοίων μέσων προσεπάθουν νὰ με σκαν-
δαλίσωσιν. Ἐκλείον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ
τῶν γοητειῶν, δι' ὧν ἐπέζητουν νὰ αἰχμα-
λωτεύσωσι τὴν ἀνεξάρτητον ψυχὴν μου.
ἤμην δίκαιος ὅσον δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ
εἶνε. Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων με ἐξετίμων·
οἱ ὀλίγοι καθ' ὧν ἀντέστην, με χπεῖλουν·
ἀλλ' ἤμην ἰσχυρὸς ἐγὼ ἐν τῇ συναισθήσει
τῆς ἰσότητος τῶν καθηκόντων μου καὶ ἐν
τῇ μετ' εὐθύτητος ἐπιτελεῖσαι αὐτῶν. Τότε
ἐνομφεύτην ὁ Θεὸς μοι ἐλάτρεσε τέχνα καὶ
ἐβλεπον, εὐγνωμονῶν πρὸς αὐτόν, ὅτι ὁ
τίμιος ἄρτος, ὃν ἐξ τοῦ ἔργου μου ἐκέρδι-
νον, ἤρκει διὰ νὰ τὴν θρέψῃ. Αἰφνης... δὲν
θὰ τὴν λησμονήσω ποτὲ τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην—ἀγνωστος χεῖρ με ἐπάλαξε καὶ με θέ-
τει ἐν τῇ σφενδόνῃ. Χεῖρ ἀνθρώπου ἴσως
πρὸς ὃν δὲν ἠθέλησα νὰ χαρισθῶ. Στρέ-
φεται ἀπ᾿ ἐμὲ, στρέφεται δις μεθ' ὀρυθῆς
ἢ σφενδόνη, καὶ λέγει μοι ἐγὼ μακρὰν,
πολὺ μακρὰν εἰς τὸν ἀγνωστον, ξένος,
ἀφίλος, μεγαλομύθος τῆς σύζυγος, τῶν
τέκνων μου. Μετέβην εἰς τὴν θάλασσαν
καὶ ἐπέβην εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἐλπίδων
μου τὸ ἀνατέλλων μετώπιον τῶν γονέων
μου τὰ φιλόστοργα βλέμματα καὶ τὰς εὐ-
λογίας, Πάντες οὗτοι οὐδεὶς ἄλλον εἶχον
πλὴν ἐμοῦ. Νὰ τοὺς καλέσω πηλαῖον μου,
ἀδύνατον. Λογοὶ ὑγείας, λόγοι αἰκονομίας,
λόγοι παντοειδῶν πωμφοροντῶν παρκα-
λυον τοῦτο. Τίς θὰ με φέρῃ πλησίον τῶν;
— Ἐγὼ! μοι ἀπήνησεν ἄγνωστος τῶς
φρονῆ. Ἐστράφη καὶ ἠδδανθῆν ῥίγος εἰς
τὴν θέαν τοῦ νέου προστάτου μου, καὶ
ἀσπανάκτησιν εἰς τὸ ἀκουσθῆν τῶν λόγων του.
Δὲν εἶμαι ὁ διάβολος, μοι εἶπεν εἶμαι ὁ
κομματάρχης ἐδῶ. Ἐβλεπον ἰσχυροὺς ἰσχυ-
ροὺς. Ἐράντευσά τοὺς πατέρας μου καὶ ἔχω
τὴν δύναμιν νὰ τοὺς πράξω ἔσσω. Ἐχεις
γονεῖς μακρὰν; Τίς οὐδὲν ἔσσω γέροντες ἀπο-
θνήσκουσι καὶ τί κομμά νὰ ἰσθ δυναθῆ τις νὰ
δεχθῇ τὴν τελευταίαν εὐχὴν τοῦ πατρός
σου! Ἐχεις τέκνα; Πόσων ἀπεκλῶς τώρα
ἢ ἐπ' αὐτῶν ἐπιβλέψῃς! Δὲν ῥέπει νὰ τὰ
ἀρήνῃ ποτὲ τὸ βλέμμα τοῦ πατρός σου. Ἐχεις
γυναῖκα; Πόσον κακὸς καὶ τῆς ἡμέρας ὁ
κόσμος! Καὶ εἶνε νεῶ. Διατί σὺ ἐπὶ τῆς
ἡμέρας μετὰ σοῦ; — Ἄλλα... δὲν εἶμαι αἰ! —
Ἡτῶς μοι...
— Ἡγανακτήσα μαγεύσας τὴν ἀποκρημνῶν
ἐμῶν τῶν πατέρων μου, τῶν ἀποκρημνῶν
μου εἶχεν ἠδδανθῆσιν καὶ τὴν καρ-
δίαν μου. Ἀντέστην ἄλλα ἢ σφενδόνη ἐ-
στράφετο ἐστράφετο... ἐκείτο... ἔστρεψον
μην ποτὲ ἐδῶ, πρὸς τὴν μακρὰν πάντοτε
τῶν πατέρων μου, ἀλλὰ πάντοτε πλησίον τοῦ
πατρός σου...
— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε. Κάτωθεν
ἐγὼ δὲ ἤμην ἐξοριστός, μὴ τυχὼν τῆς τε-
λευταίας εὐλογίας τοῦ πατρός μου, ἀγνοῶν

τι ἀπεγίνετο ἢ σύζυγός μου, λησμονήσας
σχεδὸν τῶν τέκνων μου τὰς ἀγγελικὰς
μορφάς. Ὡ πόσον τοὺς ἐπόθουν ὄλους!
Τίς θὰ με φέρῃ πλησίον τῶν; Αὔριον θὰ
ἐκδώσω τὴν ἀναμενομένην ἀπόφασιν...
Ἐάν εἶνε καταδικαστική... ἀλλοίμονον
εἰς ἐμέ. Τίς οἶδε ποῦ θὰ με ῥίψῃ πάλιν ἢ
σφενδόνη. Ἄν εἶνε ἀθωωτική... Ὡ τότε
μετ' ὀλίγον, μεθαύριον ἴσως θὰ ἐναγκαλί-
ζωμαι τὴν καλὴν μου συμβίαν, θὰ καλύπτω
διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων χαρᾶς τὰς
ξανθὰς τῶν τέκνων μου κεφαλὰς. Ἐάν εἶνε
καταδικαστική... Ἄλλα... διατί νὰ
καταδικάσω ἓνα ἄνθρωπον;... ποσάκις ἢ
δικαιοσύνη δὲν ἐπλανήθη... καὶ ὅμως
πρὸ ὀλίγου ἐτι ἐβλεπον καθαρά τὴν ἐνοχὴν
του... Ἀθῶον νὰ καταδικάσω δὲν θὰ
τὸ ἐπραττον δι' ὅλου ἡμέρας καὶ ἡμέρας
ἀλλά νὰ ἀθωώσω ἓνα...

Ἄλλοίμονον, ὅταν ἀρχίσῃ τις νὰ ἀποθη-
κολογῇ πρὸς τὸν συνείδῶσιν του. Νεῦται
ἀφευκτως, ὅπως ἐνικήθη καὶ ἐγὼ.

Ἐκτοτε γηροκομῶ φιλοστόργως τὴν μη-
τέρα μου, δὲν λείπω ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς
γονακῆς μου καὶ λησμονῶ τὰς ἄλλας βιω-
τικὰς μερίμνας, βλεπῶν τὸν τρελλὸν χορὸν
ὃν χορεύουσι περὶ ἐμὲ τὰ ὑπὸ τὴν διαρκῆ
ἐπιβλέφιν μου ἀναπτυσσόμενα τέκνα μου.
Καὶ δὲν φοβοῦμαι πλέον τὴν σφενδόνην,
ἀπέκτετα καλοὺς προστάτας. Ἄλλ' ἐβλε-
σθη ἐκτοτε ἢ ἀκτινοβολία τῶν ὀφθαλμῶν
μου, ἐκυρτώθη ἢ ὑπερήφανος στάσις, ἐχα-
λαρώθη τοῦ χαρακτῆρος ἢ σταθερότης καὶ
τὸ φρονήμά μου ἐξάρταται... Ἴδου διατί
ὁ ἀνεξάρτητος νέος, ὁ τόσας ποτὲ παρέχων
ἐλπίδας προόδου καὶ μέλλοντος ζηλευτοῦ,
κατήνησεν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἦρκεισε πρὸς τοῦτο τῆς σφενδόνης ἢ
στροφή. Ἡ μετὰθεσις.

— Διατί σὺ ὁ ἐντίμος ὑπάλληλος ὁ
μετὰ τόσων ζηλευτῶν τῶν εἰσελθῶν
εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὁ τοῦ ὀποῖου
εὐρυ νηολύστο στάδιον ἐκείνης καὶ προό-
δου, τὸ κλεῖδι τοῦ ὑπουργείου, ὅπως σὲ ἀ-
πεκάλουν ἄλλοτε, ὁ γινώσκων πλείοτερον ἢ
πάντες οἱ ἀπὸ γέλοι σου, τὴν τῆς ὀκνη-
ρίας τῆς ἀποκρημνῶν τῶν νεωτέρων ὁ συμβουλος,
τὸν πρῶτον ἐκείνων ἔχων πάντοτε τὸ με-
τάθεσις εἰς τὸν πῶν τὴν ταχύτητα ἐν τῷ
σώματι καὶ τὸ ἀκαταπράκτον ἐν τῷ νῷ
καὶ τὸν ἴδῃ δὲν εἶσαι πλέον ὁ αὐτός;

— Διότι ὅσα ὑπέστην ἐγὼ, ἄνθρωπος
ἄλλως δὲν τὰ ὑπέστη. Ὡς θάμνος πρόρρι-
ζα ἀποσπασθεῖς ἐκ τῆς γῆς ἐν ἡ μετ' ἀκ-
μῆς ἀνεβαλλεν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη μεταφυτεύσασθαι
ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ φυλλορροῶ. Ὡς
ἢ ἐλαστικὴ σφαῖρα παίζαντος μαιρακίου

προσεγγίζω εις εν μέρος, επ' οσον μόλις αρκεί να αναπληρώσω δια το άλλο. Ο μύθος του Περιπλανώμενου Ίουδαίου έλαβε σάρκα εν εμοί. Μόλις στραφώ, να ιδω τι όφειλα να πράξω, ή άπαισία διαταγή: Περιπάτει, Περιπάτει! διακρίπει τας σκέψεις και κνιει τούς ποδας μου προς τὰ όπισω ή προς τὰ εμπρός. Χαράσσω σχέδια και μία διαταγή τὰ άποσύνει. Δοκιμάζω να πράξω τι καλόν και τὸ άφίνω ήμυτελής. Θέλω να οικοδομησω και πριν ακόμη έβσω τὰ θεμέλια, φέρωμαι μακράν. Τις άλλος θα συμπληρώση τὸ έργον; Ουδεις. Διατι λοιπόν να κοπιω οικιαμαχών και να μοχλώ προπαρασκευάζων έργα καταδικασμένα εκ των προτέρων, θνησιγενή; Είχον πράγματι πόθους πολλούς, και συντελέσω εις τὸ γενικόν καλόν. Ήσθανόμην μάλιστα και τὴν δύναμιν να τούς εκτελέσω. Παρ' ήμιν, όπαν τὰ πάντα ετι εις τὴν ατελή, αστοιχειώτα, άνευ συστήματος και τάξεως, ήλιπιζον ότι ή εκ τῆς ύπηρεσίας διάθεσής μου θα έσημειούτο δια μνείας ευφημίου. Αυτός ειργάσθη, αυτός εισήγαγεν, εις αυτόν όφείλεται! Τουαύτη ήτο ή φιλοδοξία μου. 'Αλλά πού άφίνει ή σφενδόνη...

Αν ήθελον και εγώ, ήδυνάμην να είμαι ισχυρός: μνριαι προς τούτο μοι έπαρουσάθησαν ευκαιρία, άλλ' έπροτίμησα να τὰ έχω καλά με τὴν συνειδήσιν μου ή με τὸν ένα και τὸν άλλον, και αντί να ύψωθώ ίσταμαι, ή δε στάσις εινε κατάθσις. Ηδη από πολλού εύρίσκομαι εν άπογοητεύσει. Αρκοῦμαι εις τὴν τυπικὴν του καθήκοντος εκτέλεσιν και ουδεις πόθος με ζωογονει πλέον. Και αντί να αναμένω τὸν κόπον μου τούς καρπούς, τὴν έπίστεψιν μακρῶς εργασίας δι' επιτυχῶν αποτελεσμάτων, άνομένω ακόμη μερικῶς μεταθίσεις και... τὴν σύνταξιν μου δια να ήσυχάσω.

Ίδου διατι μετεβλήθη ὁ ακαταπόνητος υπάλληλος, τὸ παράδειγμα τῆς ύπηρεσίας ὁ πλήρης αγαθῶν προθέσεων νέος, εις άνδρα στρυφνόν, άδρανῆ, άπελπίδα, άκαρπον, άπογοητευμένον...

— Και σύ, διδάσκαλε, πού αι ώραι αι ιδεαι δε τῶν ενγλώττωζ εξέφερε τὸ στόμα και ήσθάνετο ή καρδιά σου; Πού τὸ ιέρων πυρ όπερ σε ένεψύχου; Πού αι επαγγελίαι σου; Μη δὲν εξεπληρώθη ὁ πόθος, ὡν εν άρχῇ είχες, να διδάξῃς εις τὴν νεότητα ὅσα καλά μετα τῶσης έπιμελείας συνέλειξας; Πού ή άγνή κοινωνία, ήν ύπισχεύισο δημοσίᾳ να μορφώσης; Και ήλησμώνησις, συ ὁ γνωσσκων τῶν καλῶς τῶς σημασίας τῶν λέξεων, ήλησμώνησις ποιᾶς σημασίας ή λέξις διδάσκαλος και ή λέξις καθήκων;

— Ουδέν τούτων έλησμώνησα, άποκρίνεται: άλλὰ άκούσατε και άθε. Ὅτε κατὰ πρώτον κατέλαθον τὴν πτωχὴν διδασκαλίαν μου έδραν, θρόνος να ήτο, δὲν θα με καθίστα τῶν ὠν υπερήφανον. Ίδου ή ζύμη, έσκεπτόμην, θα πλάσω δι' αὐτῆς ανθρώπους, χριστιανούς, 'Ελληνας; Θα εινε τέκνα μου ὅλοι αὐται αι τρυφεραί υπάρξεις: άκάματος φρουρός, δὲν θα αφήσω να εισέλθῃ εν τῷ κράτει μου ουδεμια τῶν ιδεῶν εκεί-

νων, δε μέχρι τούδε θεωρητικῶς έπολέμουν. 'Εκάρτην γνώσιν γέναι θα μεταδίδω, άποκαθαίρων αὐτὴν τῶν υπολαβανθάνων περιρρασιῶν. Θα μελετήσω τὸν χαρακτήρα εκάστου παιδός, τὰς ψυχικῶς διαθέσεις, τὰ ένστικτα, τὰ προτερήματα, τὰς κακίας. Πρὸς τὸν ένα θα δείκνυμαι ήμερότερος, γλυκύτερος, πρὸς τὸν άλλον αὐστηρότερος, άλλὰ πρὸς ὅλους πατήρ. Και όταν μίαν ήμέραν εκαστος τούτων άποκατασταθῇ ὑπόδειγμα πολίτου έναρέτου, πατριώτου άγαθού, όταν εκαστος αναλόγως τῆς αξίας του άπολαρβήνῃ τιμῆς και ύπολήψεως δια του χαρακτήρος τὴν ευγένειαν, τα καλά αίσθήματα και τὰς άλλας αρετάς, δε θα προσπαθῶ να έμπνεύσω ή ενισχύσω, τίς θα δυνηθῇ να είπῃ, ότι εκτελέσει έργον ιερώτερον του ίδιου μου; τίς δὲν θ' άνομιολογῇ, ότι εγώ υπῆρξα ὁ διδάσκαλος τῶν πρώτων των ήμερῶν και ὁ προκοδότης τῆς κοινωνικῆς άκμῆς των; Τουαυτά όνειροπαλῶν έπεδόθη τὸ πρώτον εις τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν μου και εις τὴν μελέτην των χαρακτήρων των. 'Ήσαν φιλοδοξοι πολυ οι σκοποί μου και άπρητοῦντο κόποι οὐκ ὀλίγοι. 'Αλλ' ήμην νέος τότε και δὲν τούς υπελογίζον.

Ο ξανθός εκείνος παῖς μοι έφαινετο ζωηρός υπὲρ τὸ δέον. Κατήνητα κακός, διότι τὰ μακρὰ του ελαττώματα έπικρανον τὰς ήμερῶς τῆς γραίας μάμης του. 'Αν επεδίδετο εις ευρύτερας μελέτας, ίσως θα επετύγγαναι και στάδιον ευρύτερον: άλλ' ήτο πτωχός και θα ήτο άφροσύνη να διακινδυνεύου τὸν μικρὸν άγρόν, ὃν είχε κληρονομήσει από τούς πτωχοὺς γονεῖς του. Τῷ ενέπνευσα τὴν ιδεάν ότι θα έγένετο καλός γεωργός. Κατ' αρχῶς έμόρφασεν, άλλὰ κατόπιν επέσθη και με ήρώτα. Ὁ άλλος εκείνος παῖς ήτο κάτοχος θαυμασίας ύπομονῆς. Τρίτος τις είχε πνεῦμα πρωτοφανές δια τὴν ηλικίαν του. Οὗτος πάλιν ὑπὸ τὴν έποψιν ταύτην ήτο παντελῶς ήδικημένος. 'Ετερος διεκρίνετο δια τὴν οξείαν αντίληψιν και τὸ άπέραντον μνημονικόν, και άλλος πάλιν δια τὴν κρίσιν του, κρίσιν οὐχι μερακος, άλλὰ προσήτου. Οὗτος άνεκαλύφα μετα μακρῶν έξετάσιν τὰ προτερήματά του: άλλὰ και τὰς κακίας δὲν άφινον άνεξελέγκτους. Τὸ μικρὸν μαχηρίδιον του ενός είχεν υποκρύψει επιτηδείως ὁ άλλος. 'Εκείνος προσεπάθει να ψευσθῇ, ὁ τρίτος να άπατήσῃ τὴν μητέρα του, λέγων, ότι ουδέποτε άπουσίασεν εκ του σχολείου. 'Αλλ' εγώ έβλεπον τὰ πάντα και έσκεπτόμην: Πῶς θα αναδειθῇ αὐτός; Πῶς θα θεραπευθῇ εκείνος; Κατὰ τὰς μακρὰς χειμερινῶς νύκτας, ὡς να είχαν βιβλίον άνοικτὸν πρό εμοῦ, έμελέτων εν εκάστον των μικρῶν εκείνων πλάσματων, αἰτινῶ μοι είχαν εμπιστευθῇ να διδάξω, να διαπλάσω, να μορφώσω. 'Α εὔρον! ιδου πῶς πρέπει να συμβουλευσω τὸν ένα τὸν άλλον... θα τῷ διηγῆθῶ τὴν ιστορίαν του Πασχάλ και εις τὸν τρίτον εκείνον δὲν θα είπω ακόμη τίποτε. Να ιδώμεν μέχρι ποίου βαθμοῦ φθάνει τὸ ελάττωμα του.

Δὲν λέγω, ότι οι ὑπολογισμοί μου πάντες θ' απέβαινον άκριβεῖς, άλλ' άν που

ἀπετύγγανον ή έλλειψις καλῆς θελήσεως δὲν θα ήτο ή αιτία!

Είδόν ποτε τὴν παράστασιν νευροσπαστων εν τῷ θεατρῷ και επέσθη. Τώρα εγώ κρατῶ τὰς κλωστάς, δι' ὃν τίθεται εις κίνησιν ὅλος οὗτος ὁ μικροκόσμος. Και ὅπως διδασκῶσιν, οὕτω θα μέινουσιν. Αι βράσεις να τεθῶσι στερεαί...

— 'Εμπρός! — 'Εμπρός και σύ, μοι άπεκρίθη τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας. — Πῶς; να αφήσω ὅλην αὐτὴν τὴν εργασίαν, ὅλην τὴν παρρασκευῆν; Να αφήσω τὰ καλά μου τέκνα, δια τὴν πρόδον, δια τὴν ανάδειξιν των ὁποίων τῶσφ έφιλοδόγησα; — 'Εμπρός! Μετατίθεισαι εις...

Ἡ σφενδόνη διέγραφε κύκλον περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς του άρμοδίου ὕπουργου και ὁ πτωχός διδάσκαλος εύρεθῆ μακράν, πολυ μακράν... 'Αλλ' ήτο νέος, ήτο φιλότιμος και ήρχισε μετα νέας ζέσεως να καταστρώνη τα αὐτὰ σχέδια. 'Ηλιπιζε να εινε τυχερότερος αὐτὴν τὴν φορᾶν. 'Αλλ'... — 'Εμπρός! Νέα μετάρσεις, και άλλη και πάλιν άλλη...

Περιπλανώμενος Ίουδαῖος και Τάνταλος και Σίσυφος εν ταύτῳ ὁ άτυχῆς διδάσκαλος, άπώλεσεν ήμέρα τῆς ήμέρας τὴν θερμὴν ενγλωττιαν, και ήσθάνετο σφενόμενον τὸ ιέρων πυρ, όπερ κατ' αρχῶς τὸν ενεψύχου. 'Επειτα, έστρεφόμενος του ενθουσιασμοῦ του, περιωρίσθη εις τὸν κανονισμόν και... εις ουδέν άλλο. 'Απὸ διδασκαλου, πατρός, καθήνησε δάσκαλος.

Και τώρα... ὕψων τούς ὤμους, σφινά αναφανει προς τούς μαθητάς του: Θέλεις μάθε, θέλω μὴ μάθε...

Μετετέθη! τουαυτάς και άλλας παρομοίας σημασίας κέκτηται παρ' ήμιν ή λέξις αὐτή: Τὴν προφερομεν δε τῶσον συνεχῶς, ὥστε καλόν θεωρήσαμεν να τὴν εξετάσωμεν και άπαξ.

Εὐτυχῆς δε λογισθήσεται ή 'Εβδομάς, αν ή ουσιαστικῆ έρμηνεια, ήν διδα από τινος εις μερικῶς φράσεις τῶσφ κοινῶς άλλὰ και τῶσφ βαρυστημάντους, δὲν διαφύγη τὴν προσοχὴν των άρμοδίων. Τὸ μετετέθη τουλάχιστον έπιτιμῶμεν ν' άπολέση ταχέως τινῶς τὸν έπιζημιωτέρων εις τὴν πατρίδα σημασιῶν του, αν ή ενοςχος έπιμονὴ πολιτευομένων τινῶν τάξεων δὲν αντίστῃ κατὰ τὸν φιλοτίμων ενεργειῶν, αἰτινες προς τούτο καταβάλλονται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Εκτὸς αν... θεωρῶσιν εθνικόν συμφέρον και αὐται να βλέπωσι τούς άρχοντας τῆς πατρίδος των κρατοῦντας τὴν σφενδόνην και εξακοντίζοντας κατὰ πετρῶν τὸν τίμον διδαστήν, τὸν άκάματον υπάλληλον, τὸν αγαθόν διδάσκαλον.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Σπουδαῖον ζήτημα συζητεῖται από ήμερῶν ὑπὸ τινων εκ των ὀργάνων του καθημερινῷ τυπῷ, εχον ὡς βῆσι τὸ ερώτημα: Τινες υπῆρξαν οι καλλίτεροι τῆς 'Ελλάδος φίλοι, οι 'Αγγλοι ή οι Ρῶσοι; 'Αν ανεμίγνόμεθα και ήμεῖς εις τὴν άσκοπον ταύτην συζήτησιν, θα ήκούμεθα λέγοντες

ὅτι οι καλλίτεροι τῆς 'Ελλάδος φίλοι εινε εκείνοι, οἱτινες ουδέν πλέον αναμένουσιν εκ των ζενων των και άλλοτε και νῦν μόνον περι εαυτῶν σκεπτομένων, άλλὰ προσπαθοῦσι να έμπνεύσωσι δια παντός μέσον εις τὴν 'Ελλάδα τὴν ιδεάν ότι μόνον δια των 'Ελλήνων τῆς δύναται ν' άποκατασταθῇ μεγάλη. Μάρτυρες δε των λόγων μας έστῶσαν ή Κρήτη εζ ενός και ή Μακεδονία εζ άλλου.

Μεταξυ των καλῶν ειδήσεων τῆς ληγούσης εβδομάδος εινε και ότι τὸ 'Εθνικόν Πανεπιστήμιον θα φιλοδώρησῃ ήμιν κατὰ τὸ αρχάμενον ἐτὸς τριακοσίου μόνον νέους διπλωματοῦχους, εν οἱς εννενηκοντα προυπολογίζονται οι νομικοί. Τὸ τουοῦτον θεωροῦμεν τοσοῦτο μάλλον ευάρεστον, καθόσον έχοντες ὕψ' ὀψιν τὰ εξαγομένας παρελθουσῶν ακαδημαϊκῶν περιόδων, βλέπομεν ἐφέτος ήλαττωμένον τὸν αριθμόν κατὰ τινας δεκάδας, αἰτινες ὡς έξωθεν μανθάνομεν σκοποῦσι να έπιδωθῶσιν εις τὴν βιοηίχων και αι τὰς καλῶς τέχνας ὡς εκ περισοῦ δε οἱ επιστήμονες τῆς προαγγελομένης εσοδείας εσοντα βεββαῖως καλλιτέρας ποιότητος, εκτὸς εαν πιστεύσωμεν ότι ὅλος εκείνος ὁ ἐπι τῆς πενηκονταετηριδὶ θόρυβος και τὰ αὐστηρά περι εξετάσεων μέτρα, εις ὡν τὴν προκηρῆξιν συντελέσει τὸ εφ' εαυτῆ και ή 'Εβδομάς, ουδέν άλλο ἴσαν ή καπνός... και διελύθη.

Και ήλον εκ χωρίου Μαρκοπούλου οι προϋγοντες πάντες και εἶπον τῷ κ.επὶ τῆς παιδείας ὑπουργῷ: Δὲν θέλομεν διδασκῶσιν! 'Ως γνωστόν, εν των ευαριθμων μέτρων, δι' α δικαιοντα εν σεμνούνωνται οι διευθύνοντες τὴν παρ' ήμιν εκπαιδευσιν, εινε και ὁ διορισμός διδασκαλισῶν δια τὴν προπαίδειαν των ενήθων. 'Αλλὰ μη έφρόντισέ τις να καταδειξῇ και τούς λόγους, δι' οὺς μόνον δια τού μαιλιχίου τρόπου και του σεμνοῦ στόματος μητρος διδασκαλισῆς δύνανται να έμπνευσθῶσι τὰ τρυφερότερα των αισθημάτων εις τὰς ευαλάκτους καρδιάς των παιδων, οἱτινες οἱτις εζεπαιδευόντο μόνον άγριανθρώπους άνεδεικνυον.

'Από τινων ήμερῶν ή πόλις ήμῶν φιλοξενει εγχεριτον των γραμμάτων και τῆς επιστήμης εργατίδα, αξίαν να κινήσῃ τὸ ενδιαφέρον των 'Αθηδων πλειότερον ή πᾶσα παρεπίδημος δούμισσα καταφόρτος εζ αδαμάντων. 'Η δι' άγχιστῶς καταταχθεισα εν τῇ χορείᾳ των 'Ελληνηδων λογίων κυρία Εὐγενία Σωτηριάδου, εινε γνωστῆ εν Ρουσιᾷ ὑπὸ τὸ οικογενειακόν της ὄνομα Εὐγενία Σάλομο, πρό ὀλίγου δε μόλις άνεκηρύχθη διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας ὑπὸ του Πανεπιστημίου τῆς Ζυρίχης. 'Αλλὰ πρό πολλού καταγινόμενῆ εις παλαιοντολογικῶς μελέτας και το νεωτῆ και ὡραιοτάτη—τουθ' όπερ καθιστᾷ αὐτὴν ἐτι μάλλον αξιόγαστον εν σχέσει προς τὸ βαρὺ και σοβαρόν της ειδικότητός της—ήξιώθη τῆς σπανίας εν Πετροῦπολει τιμῆς να εκλεχθῇ μέλος του 'Επισχημοικῷ Συλλόγου, οὗ συμμετέχουσι μόνον οι νέον τι παρέχοντες

εις τὴν επιστήμην. 'Ετι δε και τὰς διὰφόρους αὐτῆς πραγματείας εἶδεν επικροτούμενας εν τοῖς επιστημοτέροις αὐτόθε περιδοκοῖς, οἱα εις τὸ Πρακτικόν του Πανεπιστημίου, αἰτινα εδροσείουσαν τὴν περι αρχαιων κοραλιων τῆς νοτιου Ρωσίας μελέτην της.

Εὐχαρίστως χαίρειζομεν τὴν παρ' ήμιν άφιξιν τῆς ελληνίδος πλέον λογίας.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ
(Μεταρρασις εκ του 'Αγγλικου)
2ον
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΔΙΚΕΝΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΑΙΝ

'Η πρώτη ερώτησις, ήν δέον ν' άποτινή τις προκειμένου περι καλλιτέχου, εινε: Πῶς παρατηρεῖ τὰ αντικείμενα; μετα ποίας ὀξυδερκειας, μετα ποίας ζέσεως και δυναμειως;

'Η απόκρισις καθοριζει εκ των προτέρων τὸ έργον του. Διότι εν εκάστη γραμμῇ λειτουργει ή φαντασία του, ή δε λειτουργία της διατηρεῖται αμετάπτωτος ἀπα τῆς αρχῆς μέχρι του τέλους.

'Η απόκρισις καθοριζει εκ των προτέρων τὴν δεξιότητά του, διότι παρὰ τῷ μυθιστοριογράφῳ ή φαντασία εινε ή κυριαουσα δύναμις. 'Η τέχνη του συνθέτει, ή καλαισθησία, ή αίσθησις του αγαθῷ εκ ταύτης εξαρτῶνται. 'Αρκει δε εις και μόνος βαθμὸς επιτάσεως αὐτῆς, να ανατραπῇ τὸ ὕφος δι' οὗ εκφράζεται, να μεταβληθῶσιν οι χαρακτῆρες οὗς παράγει, να θραυσθῶσιν τὰ σχέδια εν οἱς περιελίεται. 'Εξετάσατε τὴν φαντασίαν του Δικενς. Θα κατανοήσατε τότε τὴν αιτίαν των ελαττωμάτων και προτερημάτων του, τῆς ισχυμος και υπερβολῆς του.

×

'Ο Δικενς εινε ζωγράφος, και ζωγράφος άγγλος. Οὐδέποτε πνεῦμα, νομίζω, άπεικόνισε μετ' άκριβεστερας λεπτομερείας και πλειονος ζωῆς ὅλα τὰ μέρη και ὅλα τὰ χρώματα εικόνος τινός. 'Αναγνῶσατε τὴν εζῆς περιγραφήν καταιγίδος: αι εικόνες φαινονται εὐλημείναι εκ του δαγερατύπου, εν τῇ λάμψει των θαμβουσῶν αστραπῶν:

'Ο οφθαλμός, συμμερίζόμενος τὴν ταχύτητα των αστραπῶν, παρετήρει εν εκάστη αὐτῶν λάμψει πληθὺν αντικειμένων, αἰτινα δὲν θα ήδύνατο να ίδῃ εν πλήρει μεσημβρία και εις πενηκοντάκις πλειότερον χρόνον: κώδωναι εν τοῖς κωδωνοστασίοις μετα του κινούντος αυτού σκηνίμου καταστραμμένας φωλεὰς πτηνῶν εν τοῖς ὕπασι τοῖς και ταῖς γωνίαις: πεφοβιμένας μορφὰς εν τῶς άμάξης, παρασυρομένης ὑπὸ έξηγυριμένης συνωρίδος, ήτις εκρότει, και ής τὸν κρότον άπέπνυεν ή βροντή: βυλοκόπους και έστρατα έγκαταλειμμένα εν τοῖς άγροῖς: άπειρους εκτάσεις κερωρισμένας δια φραγμῶν, με τὰ μεμικρυσμένα εκ δένδρων κρόσπεδα τοσοῦτον περίσπτα ὡς τὸ φόδητρον τὸ εν τῷ παρακειμένῳ ἀγρῷ των κωμῶν εν μιᾷ στιγμῇ λάμψεως διανύουζ. Ζωηράς, τρομαδούς, τὰ πάσα ήσαν καθαρά και ήμελά: άλλὰ κατόπιν λάμψεως ερυθρὰ διεδόχθη τὴν ὠχρᾶν, παραλλάσσουσα έπειτα, προς τὸ κισαοῦν: εἴτα ὡς τοσοῦτω σφοδρόν, ὥστε λάμψει μόνον διεκρίνετο: και ακολουθῶς τὸ πυκνότερον και βαθυτερον σκότος.

Φαντασία τόσον διαυγῆς και τόσον ενεργητικῆ κατ' ανάγκην θα έμφυχοι άδιάστως τὰ άψυχα αντικείμενα. Διαγειρει εντῷ πνευματι, εφ' οὗ επενεργει, παραδόξους συγκινήσεις, και ὁ συγγραφεὺς εκχει επι των αντικειμένων, αἰτινα εικονίζει, μέρος του αφθονου πλέθους, οἱτινες εινε πλήρης. Οἱ λθθοι δι' αὐτὸν έμλοοουσιν, οι λευκοι τοῖχοι προεκτείνονται ὡς μεγάλα φαντάσματα, αι μελαιναί τάφροι χαινουσιν ειδεχθῶς και μυστηριωδῶς εν τῇ σκοτιᾷ: λεγώντες άλλοκότων ὄντων περιδινουνται φρίσσουσαι εν τῇ φανταστικῇ εζοχῇ ή κενῆ φύσει πληρούται, ή άδρανῆς ὕλη παρῶσαται. 'Αλλ' αι εικόνες μένουσι καθαραί: εν τῇ εζάλλη δὲ ταύτη καταστάσει ουδε κενὸν ουδ' άκαξία ὕφισταται: αι φαντασιώδεις εικόνες έσχεδιάσθησαν μετα ὀρίων τόσον διακεκριμένων και μετα τῶσαν λεπτομερείων, ὡς να ήσαν πραγματικῶς αντικείμενα. Και τὸ δυναειρον εκλαμβάνεται αντι αληθείας.

Εὐρίσκειται, μεταξυ άλλων, περιγραφή του άνέμου κατὰ νύκτα παραδόξων και ακατινοτάτην, ήτις ανακαλει φρίσμενας αελίδας τῆς Παναγίας των Παρισίων. Πηγή τῆς περιγραφῆς ταύτης, ὡς ὄλων του Δικενς, εινε ή καθαρά φαντασία. Δὲν περιγράφει, ὡς ὁ Βάλτερ Σκόττ, ὅπως παρουσιάσῃ γεωγραφικὸν χάρτην ή σχεδίασῃ τὴν τοπογραφίαν του δράματός του. Δὲν περιγράφει, ὡς ὁ λόρδος Βύρων, εζ έρωτος προς τὴν εξαίσιαν φύσιν, και να εκθέσῃ λαμπρᾶν σειρᾶν μεγαλοπρεπῶν εικόνων. Δὲν φροντίζει ουτε να επιτυγχάνῃ τὴν ακρίβειαν, ουτε να εκλέγῃ τὴν καλλονήν. Πρό οἱουδῆποτε αντικειμένου ενθουσιᾷ και εκρηγνυται... εις άπροάπτους εικόνες. Ὅτε μὲν ελκύουσι τὴν προσοχὴν του τὰ ὡχρὰ φύλλα, αἰτινα ὁ άνεμος διώκει, αἰτινα φέγουσι και ανατρέπαντα, φρίσσοντα, περιφορά, προσκολλώμενα εις τούς αἰλακας, άποπιγιόμενα εντός των τάφρων, αναρτῶμενα επί των δένδρων: ὅτε δε ὁ κυκτερινός άνεμος ὅστις ατρέφεται περι εὐκκλησίας, ψαύει, γογγύζων, δια τῆς αοράτου εισόδου του τὰ παράθυρα και τὰς θύρας, ειςδῶν εις τὰ ρήγματα, και, κλεισθείς εν τῇ λιθίῃ φυλακῇ του, ὠρυεται και θρηνηει να εζέλθῃ:

'Αφού περιήλθε τὰς πέριγους, ὠλισθησε δια των στοῶν και ήθώπισε τὸ εὔνηον ὄργανον, άφιπταται, σπεῖδει να προσηκρούσῃ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, πειρᾶται να άποσπάσῃ τὰς δοκοὺς, έπειτα πῖπτι άπληπισμένος ἐπὶ του προαυλίου του νου και εισθῶνι ὑπὸ τούς θόλους. 'Ενίστε επανέρχεται λαθραῖως και σῦρεται έρπον καθ' ὄλην τὴν έκτασιν των τοίχων. Φαίνεται ότι αναγνώσκει φιβυρίζων τὰς εὔπαιφους επιγραφὰς των νεκρῶν. 'Επι τινων διερχεται μετα τρίζοντος κρότου ὡς καγγασμοῦ, εκ' άλλων κραυγάζει και στενάζει ὡς εὐ έκλαιεν.

Μέχρι του σημείου τουτου δὲν άνεγνωρίσατε ή τὴν σκυθρωπὴν φαντασίαν ανθρώπου του Βορρᾶ. Ὅλίγον αὐτοτέρω θα παρατηρήσητε τὴν περιπαθῆ θρησκευτικῶν επαναστατικῶν διαμαρτυρομένου, ὅτε σὰς ὀμιλεῖ περι των επικηδείων ήχων, οὗς ρίπτει ὁ δικνυκτερεύων άνεμος περιξ του βιομοῦ, περι των άγριων τόνων, δι' ὡν φαίνεται θέλων να ψάξη τὰ άνοσιουργήματα, αἰτινα ὀ

(C) Martin Churlleit.—3) Chims.

ἀνθρώπος διαπράττει και τους ψευδεις θεο- ους λατρεύει. Ἄλλα πάραυτα ὁ καλ- λιτέγνης ἀναλαμβάνει τὸν λόγον, ὡς ὀ- δηγεῖ εἰς τὸ κωδωνοστάσιον, και διὰ τοῦ ἤχου τῶν λέξεων, ἀς σωρεῖται, δίδει εἰς τὰ νεῦρά σας τὴν αἰσθησιν τῆς ἐναερίου θύε- λης. Ὁ ἀνέμος πνέει και σκιρτᾷ εἰς τὰς ἀ- ψίδας, τὰ ὀδοντωτὰ πλαίσια, τους κω- δωνίσκους τοῦ πύργου περιστρέφεται και περιτυλίσσεται περὶ τῆς τρεμοῦσης κλίμα- κος, στρέφει τὸν ἀνεμοδείκτην ὅστις τρίζει. Ὁ Δίκηνς παρετήρησε τὸ πᾶν ἐν τῷ γη- ραίῳ κωδωνοστασίῳ ἡ διάνοιά του εἶνε κάτοπτρον, οὐδ' ἡ μᾶλλον ἀσημαντος και δυσειδὴς λεπτομέρεια τῷ διαφεύγει. Ἡρίθ- μασε τοὺς σιδηροῦς μοχλοῦς, οὐς ἡ σκωρία καταβιβρώσκει, τὰ ἐρρυτιδωμένα και ἐρρι- κνωμένα φύλλα τοῦ σπάρτου, ἄτινα κρο- τοῦσι και ὑπεγείρονται ἐκπληκτα ὑπὸ τὸν πόδα, ὅστις τὰ καταθλίβει, τὰς φωλιὰς τῶν πτηνῶν κατεστραμμένας και συνσωρευμέ- νας ἐν ταῖς γωνίαις τῶνευρωτισῶν σανίδων, τὴν ἐστοχασμένην λευκοφαίον κόνιν, τὰς ἀκιδεῖς και παχυνομένας ἔνεκα τῆς μα- κρῆς ἀδρανείας ἀράχνας, αἰτίνες, κρεμάμε- ναι ἐκ λεπτοῦ νημάτος, ταλαντεύονται νω- θρῶς εἰς τὰς δονήσεις τῶν κωδῶνων, και αἰτίνες, ἐν αἰφνιδίῳ θορύβῳ, ἀναρριχῶνται εἰς ναῦται μετὰ τοῦ σχοινίου τῶν, ἡ ὀλι- θθαίνουσιν ἰκουσῶς κατά γῆς και σπεύ- δουσι ταχέως διὰ τῶν εἰκόνιν εὐκινήτων ποδῶν τῶν, ὅπως σώσωσι τὴν πολῦτιμον ζῶν τῶν. Ἡ περιγραφὴ αὕτη θαυδοῖ. Μετέωρος εἰς τὸ ὕψος αὐτὸ, μεταξύ τῶν ἰπταμένων νεφέλων, αἰτίνες περιφέρουσιν τὴν σκιάν τῶν ἐπὶ τῆς πόλεως, και τῶν ἀσθενῶν φώτων, ἄτινα μόνις διακρίνονται ἐν τῇ ὀ- μίχλῃ, σκοτοδιναῖ τις και δὲν βραδύνει νὰ σκοπεῖται, ὡς ὁ Δίκηνς, διάνοιαν και ψυ- χὴν ἐν τῇ μεταλλικῇ φωνῇ τῶν κωδῶνων, τῶν κατοικούντων τὸ τρέμον αὐτὸ ἀνά- κτορον.

Ἐπὶ ὅλων τούτων πλαττε μυθιστοριαν, οὐχὶ τυχαίαν. Ὁ Δίκηνς εἶνε ποιητής: εὐρίσκειται ἐπίσης καλῶς ἐν τῷ φανταστικῷ κόσμῳ, ὡς και ἐν τῷ πραγματικῷ. Ἐκεῖ οἱ κώδωνες ὀμιλοῦσι μετὰ τοῦ πτωχοῦ γέ- ροντος ὀδοθεράποντος και τὸν παρηγοροῦ- σιν. Ἀλλάχοῦ ἡ τερηδῶν φάλλει ὄλην τὴν οἰκιακὴν χαράν, και ἐπαναφέρει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τεθλιμμένου κυρίου τὰς εὐ- τυχεῖς ἐσπέρας, τὰς ἐμπιστευτικὰς συνομι- λίας, τὴν εὐζωίαν, τὴν ἴσχυον εὐθυμίαν, ἡς ἀπῆλαυσε και ἦν ἀπώλεσε. Ἀλλάχοῦ ἡ ἱστορία ἀσθενοῦς και πρωίμως ἀνεπτυγ- μένου παιδιοῦ, ὅπερ ψυχροραγεῖ, και ὅπερ, κοιμώμενον εἰς τοὺς βραχιόνιας τῆς ἀδελ- φῆς του, ἀκούει τὸ ἀπομειμακρυσμένον ζῆμα τῶν φλοισβίζοντων κυμάτων, ἄτινα τὸ ἔ- βαυκαλίσαν. Τὰ ἀντικείμενα παρὰ τῷ Δί- κηνς χρωματίζονται ἀναλόγως τῶν σκέψεων τῶν προσώπων του. Ἡ φαντασία του εἶ- νε τῶσον ζωηρὰ, ὡστε παρασύρει τὸ πᾶν μεθ' ἑαυτῆς ἐν τῇ ὁδῷ ἡν ἐξελέξατο. Ἐὰν τὸ πρόσωπον εἶνε εὐτυχές, πρέπει και οἱ λίθοι, και τὰ ἄνθη, και αἱ νεφέλαι νὰ εὐ- τυχῶσιν ἐπίσης, ἐὰν εἶνε μελαγχολικόν, πρέπει και ἡ φύσις νὰ κλαίῃ μετ' αὐτοῦ. Μέχρι και αὐτῶν τῶν ῥυπαρῶν οἰκιῶν τῶν

δρόμων, τὸ πᾶν ὀμιλεῖ. Τὸ ὕψος του ῥέον διὰ μέσου σμήνου ὀπτασιῶν, φέρεται μεχρὶ τῶν παραδοχτερόνων ἰδιοτροπιῶν. Ἰδοῦ νέα κόρη, ὠραία και τιμία, διερχομένη τὴν Αὐ- λὴν τῶν «Πηγῶν» και τὴν συνοικίαν τῶν «Νομολόγων», και πορευομένη πρὸς ἀνεῦρε- σιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τί ἀπλούστερον τού- του; Και μάλιστα τί κοινότερον; Ὁ Δίκηνς ὁμῶς ἐνθουσιάζεται εἰς αὐτὸν. Διὰ νὰ τῇ προετοιμάσῃ δὲ πανηγύριν, συγκα- λεῖ τὰ πτηνὰ, τὰ δένδρα, τὰς οἰκίας, τὴν πηγὴν, τὰ γραφεῖα, τὰς δικογραφίας και πλείστα ἄλλα ἀκόμη. Τούτο εἶνε τρέλλα, και σχεδὸν γοητεία.

Ἐπὶ τῇ ἁγῆ ἐν τῇ βραδείᾳ ἀναπτύξει τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν «Πηγῶν» ἐρωτικῶν θάμων ἀρετῆ βλάστησις, ὅπως αἰσθανθῶσιν οὗτοι τὴν ἔ- λευσιν τῆς ὠραιότερας και πλέον ἀξιαγάστου ἐν τῷ κόσμῳ γυναικός. Τούτο εἶνε ζήτημα τῶν κηπουρῶν και τῶν μεμηνημένων εἰς τὰ τῶν φυ- τῶν. Ἄλλ' ἔτι ἦτο ὠραῖον ἀληθῶς διὰ τὴν λιθό- στρωτον ταύτην αὐτὴν νὰ περιβάλλῃ, ὡς πλαισίον, τὴν μικρὴν κομψὴν ἐκείνην μορφὴν, ὅτε αὕτη διήρχετο ὡς μενίδιαια ἐκ τῶν ἡμαυρωμένων παλαιῶν οἰκιῶν και τῶν πεπαλαιωμένων πλά- κῶν, ἀφίνουσα αὐτὰς ζωρηματικὰς, σκοτεινότε- ρας, σκυθρωποτέρας ἢ πρὶν, ... περὶ τούτου οὐδε- μα ἀμφιβολία ὀφθαίρει. Ἡ κρήνη τοῦ Λαοῦ θὰ ἀνεπήδα εἰκοσι πόδας, ὅπως χαίρει τὴν πη- γὴν ταύτην τῆς ἐλπίδος και νεότητος, ἡτις ὀλι- θθαίνειν ἀκτινοβόλος ἐπὶ τῶν ζερῶν και κεκοι- σμένων ὀδῶν τῆς συνοικίας τῶν «Νομικῶν», τὰ φλόαρα στρουθία, τὰ γεννηθέντα ἐν ταῖς ὀπαις, και τοῖς ῥήγμασι τοῦ Νασοῦ, θὰ εἰσῶπων διὰ νὰ ἀκού- σωσι φανταστικούς κορυδαλλούς, καθ' ἣν στιγμήν διήρχετο τὸ ὄροσερόν μικρόν πλάσμα: οἱ σκυ- θρωποι κλάδοι, ὀτίνες οὐδέποτε ἐκάμποντο, θὰ ἐκλινον πρὸς αὐτὴν ἐρωτικῶς, ὡς πρὸς ἀδελφὴν, και θὰ ἐπεδιπλοῦσαν τὰς εὐλογίας ἐπὶ τῆς χαριέ- σσης κεφαλῆς τῆς αἰ παλαιῆς ἐρωτικῆς και ἐπιστολαῖ αἰ εἰς τὰ παρακείμενα γραφεῖα κεκλεισμένα, ἐν τῷ βάθει σιδηροῦ κιδωνίου και λησημονημένα με- ταξὺ σωρεῖας οἰκονομικῶν ἐγγράφων ἕνθα ἀπε- πλανήθησαν, θὰ ἐρροῦνον και θὰ ἐταράσσοντο ἐπὶ τῇ φυγῇ ἀναμνήσιν τῶν παλαιῶν ἐρωτικῶν αἰσθημάτων τῶν, ὅταν διὰ τοῦ ἑλαφοῦ βῆματός τῆς τὰς ἐπλησίαζε. Πλείστα ἄτινα οὐδόλωσιν συ- νέθησαν, οὐδὲ θὰ συμβῶσι ποτέ, θὰ συνέβαινον ἐξ ἐρωτος πρὸς τὴν Ροσβ....» 5

Τούτο εἶνε βεβαιασμένον, δὲν εἶνε ἀλη- θές; Ἡ ὑμετέρα καιλισθησία, μεμετρο- μένη πάντοτε, ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν κρίσεων αὐτῶν τῆς ἐπιτηδεύσεως, κατὰ τῶν νοσηρῶν αὐτῶν παιδικῶν πονηριῶν. Καὶ ὁ- μως ἡ ἐπιτηδεύσεως εἶνε φυσική. Ὁ Δίκηνς δὲν ἐπικίττει τὸ παράδοξον τὸ συναντᾷ. Ἡ φαντασία του εἶνε ὡς σχοινίον λιαν τεταμένον: παράγει, μόνη και ἄνιεν βιαιὰς προσβολῆς, ἡχους, οὐς οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀ- κούομεν.

Θὰ ἴδωμεν πῶς αὕτη ὑφούται. Λάθετε ἐν ἐργαστήριον, οἰονδῆποτε, τὸ σκυθρωπό- τερον ἔν ἐργαστήριον ναυτικῶν εργαλείων. Ὁ Δίκηνς βλέπει τὰ βαρομετρα, τὰ χρο- νόμετρα, τοὺς διαβήτας, τὰ τηλεσκοπία, τὰς πυξίδας, τὰ δίπτρα, τοὺς χάρτας, τὰς ναυτικὰς σάλπιγγας και λοιπὰ. Βλέπει τῶσα, τὰ βλέπει τῶσον σαφῶς! Πιέζονται, πικνοῦνται, ἀποκαλύπτουσιν ἀλλήλα τῶσον ἰσχυρῶς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἦτο, ὡν πληροῦ- σιν εὐρίσκονται τῶσαι ἰδέαι γεωγραφικαὶ και ναυτικαὶ ἐκτεθειμένα εἰς τὰ παράθυρα

τοῦ ἐργαστηρίου, κρεμασταὶ ἐκ τῆς ὀροφῆς, ἐξερτημένα ἐκ τῶν τοίχων χέονται ἐπ' αὐ- τοῦ ἀπὸ τῶσα μέρη και μετὰ τῶσαυτῆς ἀ- φθονίας, ὡστε ἀπόλλυται τὴν κρίσιν. Τὸ ἐρ- γαστήριον μεταμορφούται:

Ἐν τῇ γενικῇ συναφείᾳ φαίνεται ὅτι τὸ ἐργα- στήριον μεταβάλλεται εἰς ἄγνωστον δι' ἐμὲ ναυτι- κὴν μηχανήν, ἰσχυράν, με σῆμα πλοίου, μη- δενὸς πλέον ἔχοντος ἀνάγκην ἢ καλῆς θαλάσσης, διὰ νὰ ριφθῇ ἐν αὐτῇ και ἀρχίσῃ ἡσῶως τὸν δρόμον του.

Ἡ διαφορὰ μεταξύ παράφρονος και με- γαλοφροῦς δὲν εἶνε μεγάλη. Ὁ Ναπολιών, ὅστις ἠσθάνετο τούτου, τὸ ἔλεγεν εἰς τὸν Ἐσκιρδῶν. Ἡ αὐτῇ ψυχικῇ δυνάμει μᾶς φέρει πρὸς τὴν δόξαν ἡ μᾶς ρίπτει εἰς κα- λύβην. Ἡ φαντασιοπληξία πλάσσει τὰς ὀπτασίας τοῦ παράφρονος και δημιουργεῖ τὰ πρόσωπα τοῦ καλλιτέγνου, και οἱ βαθ- μοὶ αὐτῆς, οἰτίνες ὑπηρετοῦσι τὸν μὲν, δύ- νανται νὰ ὑπηρετῶσι και τὸν ἄλλον. Ἡ φαντασία τοῦ Δίκηνς ὀμοιάζει τῇ τῶν μο- νομανῶν. Προσηλοῦται ἐπὶ τινος ἰδέας, βυθίζεται ἐν αὐτῇ, δὲν βλέπει ἡ ταύτην, τὴν ἐπαναλαμβάνει ὀφ' ἑατὸν μορφάς. Τὴν παχύνει, τὴν φέρει οὕτω μεγεθυνθείσαν μεχρὶ τὸν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ, τὸν θαμ- βοῖ, τὸν καταθλίβει, τὴν ἐντυπώνει ἐν αὐτῷ τῶσφ ἐπιμόνω και διαπεραστικῶς, ὡ- στε οὐδὲν δύναται πλέον νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς μνήμης του, και τὰυτα εἶνε τὰ με- γάλια χαρακτηριστικὰ τοιαυτῆς φαντασίας και ὕφους. Διὰ τούτου ὁ David Corpe- field εἶνε ἀριστοτέχνημα. Οὐδέποτε ἀντικείμενα ἕμεινον ζωηρότερα ἐν τῇ μνήμη- τοῦ ἀναγνώστου ἐκείνου, ἄτινα ἐν αὐτῷ διαγράφονται. Ἡ πεπαλαιωμένη οἰκία, τὸ ἐνευκτήριον, τὸ μαγειρεῖον, τὸ πλοιαίριον τοῦ Peggoly, και πρὸ πάντων ἡ αὐλή τοῦ σχολείου εἶνε εἰκόνας, πρὸς τὴν λαμπρό- τητα, τὰς παραγόμενὰς ἐντυπώσεις και τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὁποίων οὐδὲν ἐξισούται. Ὁ Δίκηνς ἔχει τὸ πάθος και τὴν ὑπομονὴν τῶν ζωγράφων τοῦ ἔθνους του: ὑπολογί- ζει μίαν πρὸς μίαν τὰς λεπτομερείας, ση- μεῖοι τὰ διάφορα χρώματα τῶν γηραιῶν κορυμῶν τῶν δένδρων, βλέπει τὸ διεργη- μένον βαρελίον, τὰς πρασίνας και τετραυ- σμένες πλάκας, τὰ ῥήγματα τῶν ὑγρῶν τοίχων, διακρίνει τὰς ἀλλοκότους ὀσμάς αἰ- τίνες ἐξέρχονται, ἀναγινώσκει τὰ ἐπὶ τῆς θύρας γεγραμμένα ὀνόματα τῶν μαθητῶν και ἐνδιατρίβει ἐπὶ τοῦ σχήματος τῶν ἐπι- στολῶν. Ἡ λεπτομερὴς δὲ αὕτη περιγραφὴ οὐδόλωσιν εἶνε ψυχρά, διότι ἡ λεπτομέρεια προέρχεται ἐκ τῆς μεγάλης παρατηρητικό- τητος, ἀποδεικνύει τὸ πάθος του διὰ τῆς ἀκρίβειας και αἰσθάνεται ἐπὶ αὐτῷ χωρὶς νὰ σκέπτηται πολὺ: τὸ διακρίνει αἰφνης εἰς τὸ ἄκρον τῆς σελίδος. Τὸ παράδοξον τοῦ ὕψους τὸ καθιστᾷ ὀρατόν, και ἡ σφοδρό- της τῆς φράσεως μαρτυρεῖ τὴν σφοδρότητα τῆς ἐντυπώσεως. Ὑπερβολικαὶ μεταφοραὶ φέρουσι πρὸ τοῦ πνεύματος παράδοξα ὀ- νεира. Αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν πολιορκούμε- νον ὑπὸ παραδόξων ὀπτασιῶν.

Ἐπειτα τὸ τέλος. Ἄλ.

ἘΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ
Ο ΜΕΛΑΣ ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ

Ἐπὶ δεκαπέντε και πλέον ἐτη εἶχον λησημονῆσαι τὸν φίλον μου Ταῖφερ, ὅτε, ὠραίαν τινὰ ἡμέραν, τὸν ἐνεθυμήθην. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς εἶπω πῶς και διατί. Ἐχων ἐστηριγμένους τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γρα- φείου μου, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἐντελῶς ἀ- νευγμένους, ὀνειροπόλουν τὴν νεότητά μας. Ἐνόμίζον, ὅτι διέτρεχον τὴν ἐν Σαρβεὶλ μεγάλῃν δενδρόφυτον ὀδὸν τῶν Καστα- νεῶν και ὑπετονθόρουζον ἀκουσῶς τὴν χα- ρίσσαν ἐπαθῶν:

«Κερνάτε, παιδιὰ, κερνάτε!»
Αἰφνης συνέχρημαι και κραυγάζω:
«Ἐ! τί διάβολο, ὀνειρεῦσαι! Νομίζεις ὅτι εἶσαι ἀκόμη νέος! ἅ! ἅ! ἅ! πτωχὲ τρελλέ!»

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐπιστρέφον περὶ τὴν ἐσπέραν ἐκ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἀγίου Λουδοβίκου, παρετήρησα ἔξωθεν ἱπποστα- σίου ἀξιωματικόν, φέροντα μικρὴν στολήν, πληχίον μετὰ καταυχνίου μεχρὶ τῶν ὤ- των, ἐπὶ δὲ τοῦ βραχιονῶς του χαλινούς λαμπροῦ ἀραβικοῦ ἵππου. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἵππου μοὶ ἐφάνη κατ' ἐξοχὴν ὠραία: ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἄνωθεν τῶν ὤμων τοῦ κυρίου του και προσήλου τὸ βλέμμα ἐπ' ἐ- μοῦ διαρκῶς. Τὸ βλέμμα ἐκείνο εἶχε τι τὸ ἀν- θρώπινον. Ἡ θύρα τοῦ ἱπποστασίου ἠνεῳγήθη, ὁ δεῖξιωματικός, ρίψας τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἱπποκόμου, ἐξοφῆ πρὸς με' τα βλέμματά μας συννη- τήθησαν. Ἡ το Ὁ Ταῖφερ! Ἡ γροῦτή ρίς του, ὁ ξανθὸς μύσταξ του, ἐνούμενος μετὰ τοῦ ὀξέος γενείου του, οὐδεμίαν ἀμφιβο- λίαν μοὶ ἄφινον, και τοὶ αἱ ἠλιακαὶ ἀκτίνες τῆς Ἀφρικῆς εἶχον ἐπιχρῶσει ἐπὶ τοῦ προ- σώπου του ἀρετὴν μελανότητα.

Ὁ Ταῖφερ με' ἀνεγνώρισαν, ἀλλ' οὐδε-μίαν συγκινήσιν ἔδειξε, οὐδὲν μενιδιαια δίστευσε τὰ χεῖλη του. Με' ἐπλησίασε βρα- δέως, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα και μοὶ εἶπε:

— Καλημέρα, Θεόδωρε! καλὰ πάντοτε; ὡσεὶ εἶχον ἀποχωρησθῆ πρὸ μικροῦ.
Ὁ τρόπος αὐτὸς με' ἐξέπληξε τῶσούτον, ὡστε ἀπεκρίθην ἡσῶως και ἐγώ:
— Καλὰ, Γεώργιε, καλὰ.

— Τῶσφ τὸ καλλίτερον, τῶσφ τὸ καλ- λίτερον.

Ἐπειτα ἔλαβε τὸν βραχιονῶ μου και με' ἠρώτησε:

— Ποῦ πηγαίνομεν;
— Ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπίτι μου.
— Ἐχει καλῶς; σὲ συνοδεῖω.

Κατῆλθον ἐν τῇ ὁδὸν σύννοι. Μόλις δὲ ἐφθάσαμεν πρὸ τῆς θύρας μου, ἀνήλθον τὴν στενὴν κλίμακα. Οἱ πτεριστοὶ τῶν τοῦ Ταῖ- φερ ἀντήχον ὀπισθὲν μου: τούτω με' ἐξέ- πληξεν. Ἐν τῷ δωματίῳ μου ἔρριψε τὸ πληχίον του ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου και ἔλαβε μίαν ἔδραν. Ἐποποθέτησα τὰ τετρά- διον τῆς μουσικῆς εἰς τινὰ γωνίαν και ἐκά- θισα ἀπέναντι αὐτοῦ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Ταῖφερ με' ἠρώ- τησε διὰ γλυκυτάτης φωνῆς:

— Ἐξακολουθεῖς πάντοτε τὴν μουσικὴν, Θεόδωρε;
— Πάντοτε: εἶμαι μουσικός τῶρα τῆς Μητροπόλεως.
— Και παίζεις πάντοτε βιολίον;
— Ναί.

— Ἐνθουσιάζεις, Θεόδωρε, τὸ τραγοῦδι τῆς Λουίζας;

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἄπασαι αἱ ἀνα- μνήσεις τῆς νεότητος ἐπανήλθον ἐν τῇ μνήμῃ μου, τῶσον ζωηρῶς, ὡστε ὠχρίασα. Χωρὶς νὰ εἶπω λέξιν, ἔλαβον ἐκ τοῦ τοίχου τὸ τετράχορδόν μου και ἤρρισα ἐκτελῶν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἄσμα τῆς Λουίζας, ἀλλὰ τῶσον ἡσῶως... τῶσον ἡσῶως... ὡστε ἐ- νόμιζον ὅτι μόνον ἐγὼ τὸ ἤκουον.

Ὁ Γεώργιος με' ἤκουεν, ἔχων ἐστη- ριγμένον τὸ βλέμμα διαρκῶς πρὸ αὐτοῦ. Μόλις ἐπεράτωσα τὸ ἄσμα, ἠγέρθη, και, σφίγγων τὰς χεῖρας μου ἰσχυρῶς, με' πα- ρετήρησεν ἐπὶ πολὺ.

— Μία καλὴ καρδιὰ ἀκόμη, εἶπεν ὡσεὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτόν. Σὲ ἠπάτησε, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Ἐπρωτίμησε τὸν κ. Κάρολον διὰ τὰ πλοῦτή του. Ἐκλαιον. Ὁ Ταῖφερ μετὰ δύο ἢ τρεῖς στροφὰς ἐν τῷ δωματίῳ ἐστή αἰφνης, ἔλαβε τὴν κιβάν μου και τὴν παρετήρησε σιωπηλῶς: εἶπα, θίγων τὰς χορ- δὰς, ἔξέβαλεν ἤχους τῶσον παραδόξως καθαρούς, ὡστε ἐξεπλάγην ἔρριψε κατόπιν τὸ ὄργανον, ὅπερ ἀνέσθηκε στεναγμὸν με- λαγχολικόν, ἤναψε σιγάρον και μοὶ ἠύχθη καλὴν νύκτα. Τὸν ἤκουον κατερχόμενον τὴν κλίμακα. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του ἀντήχη ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔμαθον, ὅτι ὁ λοχα- γὸς Ταῖφερ ἐγκατεστάθη εἰς τι δωμάτιον ἐπὶ τῆς Δουκικῆς πλατείας. Τὸν ἔβλεπον πάντες καπιζόντα τὴν καπνοσύριγγά του ἐπὶ τοῦ ἔξώστου, ἀλλ' εἶς οὐδένα προσείχεν. Δὲν ἐφοίτα εἰς τὴν στρατιωτικὴν λέσχην. Μόνην διασκεδασίαν εἶχε νὰ ἐξέρχεται ἐπι- πνος εἰς περιπάτον. Ὁσᾶκις με' συνήντα, μοὶ ἐκραύγαζε μακρόθεν: «Καλημέρα, Θεό- δωρε.»

Ἡμῶν ὁ μόνος, πρὸς ὃν ὠμίλει.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τὸ φθι- νοπάρου ἡμῶν λιαν ἐνησυχώμενος, διότι ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐξετέλει τὴν ἐνιαύσιον πε- ριοδείαν του ἑπορεύομενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς πόλεως και εἰς τὸ ἱεροσπουδαστήριον. Οὕτε λεπτόν εὐκαιρίας μοὶ ἀπέμενον. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνεχώρει, ἐπανεπί- πتون ἐν τῇ συνθῆ ἡσῶχά μου. Δὲν ὠμί- λουν πλέον περὶ τοῦ λοχαγοῦ Ταῖφερ, ὅ- στες εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ ἐπὶ τῆς πλα- τείας δωμάτιόν του, και ὅστις δὲν ἐξήρ- χετο πλέον εἰς τοὺς συνήθεις περιπάτους του. Ἄλλως τε, ἐν τῷ κόσμῳ οὐδεὶς πλέον λόγον εἶγνεντο ἢ διὰ τὰς μεγάλαις ἐορταῖς και τὰς ἀγαθοεργίας, ἀς ἔκαμεν ὁ ἀρχιε- πίσκοπος οὐδ' ἐγὼ ἐσκεπτόμην τὸν ἀρ- χαίον φίλον μου.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν αἱ πρῶται νι- φάδες περιστρέφοντο πρὸ τοῦ παραθύρου μου, ἐγὼ δὲ τρέμων ὀλος εἰς τοῦ φύχους, ἠναπτον τὴν ἐστίαν μου και ἠτοίμαζον τὸν καφέν μου, ἤκουσα βήματα εἰς τὴν κλί- μακα: «Ἐἶνε ὁ Γεώργιος!», εἶπον. Ἡ

θύρα ἠνοιγήθη. Ἦτο τῷ ὄντι αὐτός, πάν- τοτε ὁ ἴδιος. Μόνον μικρὸς μανδύας ἐκά- λυπτε τὰ χρυσαῖα κεντήματα τῆς κυανῆς στολῆς του. Μοὶ ἐσφιγγε τὴν χεῖρα και μοὶ εἶπε:

— Θεόδωρε, ἔλα μετ' ἐμοῦ. Ὑποφέρω σήμερον ὑποφέρειν περισσώτερον παρ' ἄλλοτε.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθην ἐνδύομενος εὐχαρίστως, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Κατῆλθον ἐν τῇ ὁδὸν σιωπηλοὶ, βαδί- ζόντες ἐπὶ τοῦ χιονοσκεπῶς πεζοδρομίου.

Ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ κήπου τοῦ Κάζμες ὁ Ταῖφερ ἐστή πρὸ οἰκίσκου λευκοῦ με' πρᾶ- σινα δικτυωτά, και τὸν ἤκουσα ἐπανακλει- νοντα ὀπισθεν ἡμῶν τὴν θύραν. Παλαιὰ εἰκόνας ἐκόσμουον τὸν διάδρομον ἡ στρογ- γυλὴ κλίμαξ ἦτο σπανίως κομψότητος: ἄ- νωθεν τῆς κλίμακος, ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐ- κρέματο ἐρυθρὰ ἀραβικὴ χλαῖνα. Ἀντελή- φθην ὄλων αὐτῶν τάχιστα δι' ἑνὸς βλέμα- ματος, διότι ὁ Ταῖφερ ἀνήρηκος δραματικός.

Ὅταν μοὶ ἠνοιξε τὸ δωμάτιόν του, ἔθαμ- βώθην οὐδ' ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶχε μεγαλει- τέρων πολυτέλειαν. Ἐκ τῶν ἐπιχρῶσων τοίχων ἐκρέμαντο μεγάλα ἐρυθρὰ ἄνθη, ἀ- νατολικά ὄπλα και εἰσάιαι καπνοσύριγγες τουρκικαὶ, κεκοσμημέναι διὰ μαργαριτῶν. Τὰ ἐξ ἀνακαρδίου ζύλου ἐπιπλα εἶχον σχῆ- μα διθανίων παχυλῶν, ἀληθῶς μεγαλο- πρεπῶν. Ἐν τῷ μέσφ στρογγυλὴ τράπεζα ἐπιστρωμένη διὰ πρασίνου μαρμάρου, πε- ποικιλμένη διὰ κυανῶν χρωμάτων, ἐπ' αὐτῆς πλατῶς δίσκος ἐκ ῥητίνης, χρώμα- τος ἰου, και ἐντός τοῦ δίσκου φαλις σμιλευ- μένη περιέχουσα ἀρωματικῶν ἐλαίων χρώ- ματος ἠλέκτρον.

Ἀεττὴ εὐνοδία ἀνεμιγνέτο ἐν τῇ ῥητι- νῶδει ὀσμή τῶν μύλων τῆς πεύκης, ἄτινα ἐκαίοντο ἐν τῇ ἐστία.

«Πῶσον εὐτυχῆς εἶνε ὁ Ταῖφερ! Ἐ- φερε πάντα ταῦτα ἐξ Ἀφρικῆς. Πῶσον πλοῦσιον μέρος! Πάντα εὐρίσκονται ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ: ὁ χρυσός, ἡ σμύρνα και ὁ λί- θανος και ἄλλα προϊόντα ἀπαράμλλα, και ὑψηλαὶ γυναῖκες, ὠχραὶ, με' ὀφθαλμοὺς δορκάδος, εὐκαμπτότερα τοῦ φοίνικος, κατὰ τὸ ἄσμα τῶν Ἀμαζῶν.»

Τοιαῦτα ἐσκεπτόμην.

Ὁ Ταῖφερ ἐπλήρωσε καπνοσύριγγα και μοὶ τὴν προσέφερεν ἠναψε και αὐτός τὴν ἰδικὴν του, θαυμασίαν τουρκικὴν, και ἰδοῦ ἡμεῖς, ἐξηπλωμένοι νοητῶς ἐπὶ τῶν ἀμα- ράντων προσκεφαλαίων, ἰθεώμεθα τὸ πῦρ ἀναπτύσσον τὰς ἐρυθρολεύκους φλόγας του ἐπὶ τοῦ μέλανος βάθους τῆς ἐστίας. Ἦκουον τὰς κραυγὰς τῶν στρουθίων, ἄτινα εἶχον καταφύγει ὑπὸ τὸ πλαίσιον τῆς στέγης, και ἡ φλόξ ἐφαίνετο ὠραιότερα.

Ὁ Ταῖφερ ἐρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τινὰ λευκοφαλίον, ἰθεώμεθα τοῦ ἐπ' ἐμοῦ και τοὺς ἐχαμήλονε πάραυτα ὀνει- ροπολῶν.

— Θεόδωρε, μοὶ εἶπεν ἐπὶ τέλος, τί σκέπτεσαι;

— Σκέπτομαι ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ κάμω ἐνα ταξίδι εἰς τὴν Ἀφρικὴν παρὰ ἐνα μένω ἐδῶ. Πόσα βάσανα και πλῆξεις θὰ ἀντήλασσον διὰ πλοῦτου πολλοῦ.

κύριον Κάρολον, ἐγὼ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχὴ!

Ὁ Ταίφερ ἐμεΐδισε πικρῶς.

— Λοιπὸν, ἐπιθυμῆς τὴν εὐτυχίαν μου;

Ἀπελιθώθη, διότι ὁ Γεώργιος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν ὤμοιαζε πρὸς ἐαυτόν. Βαθυτάτη συγκίνησις τὸν ἐτέρασσεν, εἰ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν πλήρεις δακρύων. Ἡ γέρθη ἀποτόμως καὶ ἔστη πρὸ τοῦ παραθύρου κτυπῶν ἰσχυρῶς τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν παραθυροφύλλων καὶ συρίζων μεταξὺ τῶν ὀδόντων του. Ἐπειτα ἰστράφη καὶ ἐπληρώσε δύο ποτήρια ἐκ τοῦ ρευστοῦ, ὅπερ περιεῖχεν ἡ φιάλις.

— Στὴν ὑγείᾳ σου, φίλε μου, εἶπεν.

— Στὴν ὑγείᾳ σου, Γεώργιε.

Ἐπίομεν. Γεύσις ἀρωματικῆ ἀνήλθε μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου μου· αἴφνης ἐξαισθήθη ἀπόλαυσις ἀτελείωτος, ζωηρότης ἐξαισία εἰσέδυσε μέχρι τῶν ριζῶν τῶν τριχῶν μου.

— Τί εἶνε; ἠρώτησα.

— Εἶνε δυναμωτικό· ἔμπορεῖς νὰ τὸ ὀνομάσῃς μίαν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου τῆς Ἀφρικῆς, διότι περιεῖχε τὸν αἰθέρα τῶν σπανιωτέρων ἀνθῶν τῆς Ἀφρικῆς.

— Εἶνε θαυμασίον! Δός μου ἓνα ποτήρι ἀκόμη, Γεώργιε.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ δέσε πρῶτα τὴν πλεξίδα αὐτὴ εἰς τὸν βραχιόνά σου.

Μοὶ ἐπαρουσίασε πλόκαμον ἐκ μαύρων τριχῶν, στιλβωσῶν ὡς ὀρείχαλκος.

Οὐδὸς ἀντίστην, μόνον μοὶ ἐφάνη παρὰ δόξον. Ἀλλὰ, μόλις ἐκένωσα τὸ δευτερον ποτήριον, καὶ ὁ βόστρυχος εἰσέδυσε, ἀγνοῶ πῶς, μέχρι τῶν ὠμων μου. Ἡσθάνομην αὐτὸν ὀλισθαίνοντα ὑπὸ τοὺς βραχιόνάς μου καὶ ἐξαπλοῦμενον ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ταίφερ! ἀνέκραξα· βγάλε μου τὰ μαλλιά αὐτά, μὲ πειράζου!

Ἄλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη σοβαρῶς.

— Ἀφῆσέ με νὰ ἀναπνεύσω!

— Βγάλε μου αὐτὴ τὴ πλεξίδα! Βγάλε μου αὐτὴ τὴ πλεξίδα! Ἀ! θὰ πεθάνω!

— Ἀφῆσέ με νὰ ἀναπνεύσω! ἐπανάλαβεν.

— Ἀ, παλαίε μου φίλε... ὦ! Ταίφερ!... Γεώργιε!... βγάλε μου αὐτὴ τὴν πλεξίδα, μὲ πνίγει!

— Ἀφῆσέ με νὰ ἀναπνεύσω, εἶπε διὰ φωνῆς φρικωδῆς ἡσύχου.

Τότε ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις μου ἐκλείπουσας καὶ κατέπεσα. Ὅφρις μοὶ ἔδρανε τὴν καρδίαν... Ὤλισθήσε περίξ τῶν νεφρῶν μου... Ἡσθάνομην τοὺς ψυχροὺς δακτύλους τοῦ νύσσου ἐπι τοῦ ἰνίου καὶ νύσσου ἐπὶ τοῦ λαμποῦ μου...

Προῦχώρησα μέχρι τοῦ παραθύρου φωνάζων, καὶ τὸ ἦνοιξα τρέμων. Παγετώδες ψυχρὸς με κατέλαθε καὶ ἐγονεπέτησα παρακαλῶν τὸν Θεόν! Αἴφνης ἡ ζωὴ μοὶ ἐπανῆλθεν.

Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν θέσιν μου, ὁ Ταίφερ, ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος, μοὶ εἶπεν:

— Ἀρκετὰ, τώρα σοὺ βγάζω τὴν πλεξίδα.

Καὶ δεικνύων μοὶ αὐτὴν εἰς τὴν χεῖρά του, μοὶ εἶπε:

— Νά την! Καὶ προσέθηκε καυχάζων νευρικῶς:

— Αὐτὰ τὰ μαύρα μαλλιά ἀξίζουν ὅσο καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Λουίζας σου, δὲν εἶνε ἀλήθεια... Κάθε ἓνας φέρει εἰς τοὺς ὠμους του τὸν σταυρὸν του... ἀνδρέε μου... ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον στωϊκῶς, ἴδου τὸ πᾶν. Ἄλλ' ἐνθυμῶμαι ὅτι σφάλει πολὺ ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἐπιθυμῆται τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, διότι «ἡ ἐχθρὸς, εἶνε δύο φορεῖς ἐχθρὸς», λέγει ἡ ἀραβικὴ παροιμία, «ὅταν σφυρίζῃ μέσα στὰ τριαντάφυλλα!»

Ἐσπόγγισα τὸν ἰδρώτα, ὅστις ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου μου, καὶ ἐσπευσα νὰ ἀφήσω τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς ἠδονακαίας, ὅστις ἐσχυράζοτο ὑπὸ τοῦ φάσματος τῶν τύψεων τοῦ συνειδήτου.

Ἀ! πόσον γλυκὺ εἶνε, ἀγαπητοὶ φίλοι μου, νὰ ἀναπαυώμεθα ἐπὶ μετρίου σκαμνίου, ἀπέναντι μικρᾶς πυρᾶς κεκαλυμμένης ὑπὸ τέφρας, νὰ ακούωμεν τὸ διὰ τὸν καφέ μας σκευὸς φλυαροῦν μετὰ τῆς τετηγμένου ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἐστίας, καὶ νὰ φέρωμεν ἐν τῇ καρδίᾳ μακρινῆν ἐρωτικὴν ἀνάμνησιν, ἥτις μᾶς ἐπιτρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ χύνωμεν ἐν δάκρυ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν!

(Eckmann-Chatrian).

ΠΕΡΙ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Navigare necesse est, τὸ πλεῖν ἀναγκαῖον, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι καὶ καλῶς ἔλεγον, ἀλλὰ καὶ τὸ γράφειν περὶ ναυτιλίας ἐξ ἴσου ἐστὶν ἀπαραίτητον. Ὡς πᾶσα ἐπιστήμη καὶ τέχνη, ἔχει καὶ ἡ ναυτικὴ, ἡ τέχνη δὴλον ὅτι τῆς ναυπηγίας καὶ τοῦ ναυτικοῦ, τὴν ἰδίαν ἱστορίαν καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ σφαῖραν, ἥτις ἐνεκα τῶν ἰδιαίτερον δυσχερέων μάλλον διακροῦει ἢ προσέλκεται τὸ διάφορον τῶν λογίων καὶ μέχρι τοῦ νῦν εὐάριθμοὶ μόνον διέτριψον περὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ οὐδεὶς ἐν αὐτοῖς ἐντελῶς συντεταγμένος πρὸς τοιοῦτον ἔργον καὶ δεῖνος. Καὶ ἐν τοῖς προπαραλθοῦσιν αἰῶσις ΙΖ' καὶ ΙΗ' καιροὶ περὶ πλείστου ἐποιούτων τὴν συλλογὴν καὶ περιγραφὴν τῶν ἀρχαιοτήτων, δὴλα δὴ τοῦ σύμπαντος δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων ἰθῶν, οὐδὲν ἦν ἢ διαφῶτισις τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῆς μαθήσεως ὀλίγον ἐπέδωκεν. Οἱ Ὀλλανδοὶ φιλόλογοι, εἰς ὧν τὰ παράθυρα καὶ τὰ ἥρεμα σπουδαστήρια ἐκ τῶν λιμένων καὶ τῶν πλωτῶν διωρῶν ἐβλεπον οἱ ἱστοὶ μεγάλων πολεμικῶν πλοίων καὶ ἄλλων τοιοῦτων, ἀπὸ ἐπλευρῆς εἰς τὰς Ἰνδίας, συνέγραψαν μὲν ἐκτενεῖς πραγματείας περὶ τῶν ἀρχαίων λοιπάδων, περὶ τῆς ἀρχαίας ὑποδέσεως καὶ ἄλλων δευτερευόντων εἰδῶν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων, οὐδαμῶς ὁμως ἐπάτησαν τὸν πόδα ἐπὶ τῆς σαλευομένης σανίδος, καὶ εἰ ἐξηναγάζοντο ὅπως διαλευκάνωσι τὰ περὶ ναυτιλίας καὶ ναυτικοῦ βίου, ἐν ᾧ κατ' ἐξοχὴν ἐξεδηλώθη ἡ ἐνέργεια τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐμπορισμοῦ τῶν ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ ἰθῶν, ἔπραττον τοῦτο μετ' ἐνδομύχου ἀποστροφῆς ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων καὶ μετὰ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀνεπα-

κοῦς. Ὁ τοῦ δωματίου λόγιος ἦτο ἄμα καὶ τοῦ δωματίου ναυτικός. Καὶ οὕτως ἔχει εἰς τὰ μέγιστα καὶ νῦν καὶ δυνατόν νὰ λέγη τις τοῦτο πλεόν, ἢ ποτέ, διότι ἐν τῷ ΙΘ' αἰῶνι ἐμειώθη τὸ διάφορον τῆς ἀρχαιολογίας ὑπὲρ τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ προτιμᾶται τὸ διὰ τὴν γλωσσολογίαν καὶ τὴν κριτικὴν τοῦ κειμένου. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου ὁ φιλόλογος ζήλος πρὸς τὸ συλλέγειν καὶ ἡ ὀξύνουσα ἐπέδωξε μεγάλα ἀποτελέσματα καὶ πολλαχοῦ θεμελιώσε στερεὰς βάσεις. Πρὸς τούτους καὶ ἡ πραγματικὴ (τὸ πραγματικὸν δὴλ. μέρος) ἐργασία τῶν συγγραφέων ἔσχεν ἀξιοσημειώτων ἐπιδόσιν· καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτήτων ἐστὶ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, οὕτως αὐταὶ δὲν παρημελήθησαν παντελῶς. Καὶ ὑπάρχουσι μὲν περὶ κριτικῆς καὶ ἐμβριθεῖς περιγραφαὶ τῶν πολιτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ἀρχαιοτήτων, τοῦ πολεμικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ γραμματολογικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' ἀνεπαρκῆς, ἑλλειπτικὴ καὶ παχυλῶν ἀσφαλμάτων ἐστὶν ἀνάμεικτος ἢ ἐκθεσίς ἐν τοῖς ἀρχαιολογικοῖς ἔγχειρῶδις περὶ τῆς ἀρχαίας ναυτιλίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἡ πραγματικὴ ἐξήγησις ἀπολείπεται καὶ συνεπιφέρεται αἰσθητῆν ἀμυχανίαν καὶ ἀσάφειαν. Ἐὰν δέ τις διὰ τὰς ἐλλείψεις αὐτὰς μέμφηται τοὺς φιλόλογους, ἡ μείψις θὰ ἦτο οὐχὶ δικαία. Ἐν ταῦθα πρόκειται, πρόβλημα δὴ δυναμὸν νὰ ἐπιλυθῇ μόνον ὑπὸ εὐμενεῖς προϋποθέσεις. Οὐδ' ἐνδιαφέρει ὅτι ναυτικός καὶ γλωσσολόγος, ναυτικός καὶ φιλόλογος συννοῦνται ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἐπιλύσωσι τὸ πρόβλημα, καὶ οὕτω, ἐπειδὴ τοῖς μὲν φιλόλογος ἐλλείπει πᾶσα ἰδέα καὶ ἐμπειρία, ἕκείνοισ δὲ γνώσις τῆς γλώσσης, πολὺ πιθανὸς ἦθελον παραιτήσῃ τὴν ἀπόπειραν ταχέως καὶ ἀποχωρισθῇ. Προτιμώτερον ἀρχαιοδίφης ὁ ἄμα καὶ πραγματικὸς ναυτικός, οὐχὶ δ' ἐρασιτέχνης ὧν, ἦθελον ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ καὶ ἡ ἀγγέλιος Βρεττανία, ὅπου εἰς μέλιωσιν ἀποβαίνει τοῦτο δυνατόν, οὕτω παρήγαγεν ἓνα τοιοῦτον. Ἡ δὲ τρίτη ἐνδεχομένη περίστασις ἡ ἄμα ποθεινοτάτη καὶ εὐνοικωτάτη (διότι τὸ ὄλον ἐνταῦθα ἀπορᾶ πρῶτιστος εἰς τὴν σαφῆ θεωρίαν) ἐστὶν αὕτη, ὅτι ὁ πολλαχὺ διαπλεύσας καὶ πειραμένον ναυτικός, ἄμα δὲ ἀρχαιοδίφης καὶ γνώστης τῆς κλασσικῆς ἀρχαιοτήτος ἀποδύεται εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἄγων. Οὗτος δέον νὰ ἐπιτύχη τῆς ἐπιλύσεως. Τοῦς ὄρους λοιπὸν αὐτοῦ εὐστόχως ὅσον συνεξέτασεν ὁ διευθυντῆς τῆς ἐν Βρέμη ναυτικῆς Σχολῆς διδάκτωρ Breusing, ὅς τις ταῖς περὶ τὴν ἐρμηνοίαν τοῦ Ὀμήρου ἐξοχῶς ἐργασίας αὐτοῦ προσέθηκεν ἄλλας νέας καὶ μεζονας καὶ τούτου ἐνεκα διὰ τοῦ φιλοπότηματος «Die Nautik der Alten» (1) ἠξιώθη τῆς εὐκρινούς ἐργασίας πάντων τῶν ἀρχαιοδίφων, τῶν φιλόλογων καὶ τῶν θεολόγων. Ἀφ' ἑν καταλέγομαι εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγελίας φιλόλογους, λέγει ἐν τῷ προλόγῳ σελ. XIV ὁ συγγραφεὺς, οὐδ' εἰμι γνώστης, ἀλλ' ἐρασιτέχνης τῆς ἀρχαιομα-

1) «Η ναυτικὴ τῶν ἀρχαίων», ἐν Βρέμη 1886. ἐν μεγάλῳ ὀφθῶμ.

θείας». Ἐν τούτοις ὁ ἐρασιτέχνης τῆς ἀρχαιολογίας ἐστὶν ἀναντιλέτως καὶ γνώστης. Καὶ ἄμφω διδ. Breusing ἀποτιμᾶται τὴν ἰδιότητα τοῦ φιλόλογου, οἱ ἐπαίοντες ὁμως οὐδὲ τὸ παράπαν ἀποκροῦσιν αὐτὸν ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως. Καὶ ἐπειδὴ συνεπιφέρεται οὐ μόνον πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν ὑπερβλλόντως δαψιλῆς καὶ ἐκτενεῖς γνώσεις, ἀλλὰ τὰς αὐτὰς ταύτας χρησιμοποιεῖ κατὰ φιλολογικὴν μέθοδον ἅ τε ὑποδηλῶν εἰς ἀναρίθμους συγγραφὰς διαπερνῶσα ἄλλας προσοχῆς, ἢ κατ' εὐθείαν διαφωτίζουσας διορθώσεις τοῦ κειμένου καὶ κατὰ μέγιστον μέρος ἀποδεκτὰς ἀμνησίας, εὐπάρρηστως κρινόμεν αὐτὸν ἔθνακα ἀριστήριον εἰς τοὺς φιλόλογους. Ὅθεν ἐν ἐκάστῃ σελίδι τοῦ βιβλίου καταδείκνυεται ἡ ἀναγνωστῆ οὐ πεπειραμένος ναυτικός ὁμῶν ἐκ τελείας θεωρίας ναυτικῶν πραγμάτων καὶ ἐν πάσῃ σελίδι καταφαινεταὶ ὁ ἐμπειρὸς διδάσκαλος, διότι ἐν συνοπτικῇ ἐκθεσί ἐπίσταται ἵνα παρέχη σαφεῖς, ἐναργεῖς καὶ ἀρμοδίαι εἰς τὸ πρᾶγμα ἐρμηνοίας εἰκόνας. Οἱ δὲ περὶ τῆς ναυτικῆς ἐκθέσεως ἀναγνώσται ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν εὐγνωμονικῶς πρὸς τὸν συγγραφέα καὶ διὰ τούτου, διότι οὐδαμοῦ προϋποθέτει ναυτικὰς γνώσεις, πᾶν συμβεβηκὸς ἐρμηνοῦται κατὰ τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἐνέργειαν· πλεονεξίαι δὲ διαλευκάνονται καὶ δι' εἰκόνας καὶ τεχνικῶν ὄρων μετὰ τῆς προσηκούσης ἐφαρμογῆς. Ὁ εἶδος ὅπως μὲν ἐστὶν ἐν τῇ μεσογείῳ ἡ ἀγνοία περὶ τὰ ναυτικὰ καὶ ὅτι πλέεις εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ λευκοδρομίας εἰς τοὺς ποταμούς καὶ λιμένας ὀλλοῦν ἐπιφέρουσι τὴν βελτίωσιν τῆς ἀγνοίας, ἐθελὶ ἐπιδοκίμασθαι τὸ ἐκζητοῦνται καὶ πρᾶγματα, ἀπὸ τῆς ἐν μικρῷ δαῖν εἰς ἑκατόν τῶν ναυτικῶν εἰσὶν ὅλως εὐχερῆ, οἷον ἡ ἐνέργεια τοῦ πηδαλίου ἐν σελ. 99 κείρ' ὅσον τὸ πηδάλιον κεῖται ἐν τῇ διευθύνσει τοῦ μήκου τῆς τροπίδος, οὐδαμῶς ἐπιρᾶ ἐπὶ τῆς στροφῆς τοῦ πλοίου, διότι τὸ ὕδωρ μὴ εὐρίσκειν ἀντίστασιν παρτρέχει εἰς τὰ πλευρὰ αὐτοῦ. Ἄν ὁμως τὸ πηδάλιον στραφῇ ἐπὶ τὰ πλάγια, τότε διὰ τῆς πίεσεως, ἡν ἵνασκῆί τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς πλάγιως κειμένης πτέρυγος, ἢ πρῶτα ὀθεῖται ἐπὶ τὴν πλευρὰν οὕτως, ὥστε ἡ πρῆρα τοῦ πλοίου στρέφεται πρὸς τὴν πλευρὰν, ἐφ' ἧς κεῖται τὸ πηδάλιον». Ὅποσοι ἀναγνώσται ἀρχαίων ναυμαχιῶν ὑπάρχουσιν, οἷτινες συνεπιφέροντες μίαν σαφῆ παραστάσιν περὶ τοσοῦτον συνήθους συμβάντος, ἢ μοχθοῦσι νὰ σκέπτονται περὶ τούτου, ὅποσοι γινώσκουσι τὰς σχέσεις μετὰ τὸν δρόμον τοῦ πλοίου καὶ ἀνέμου, γινώσκουσι τὰς ἐπωνυμίας δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν τοῦ πλοίου (=δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν πλευρὰν) προσήνεμον πλευρὰν, ὑπὲρ ἡμεῶν, προσορμιζομένη ἐπὶ μεγάλης τραυμίας, ἐκφυγεῖν τὸν ἀνεμὸν, γαρτῶσθαι, ἐπωνυμίας ἀπαντῶσας ἐν πάσῃ ἐκθεσί ἐφημερίδων. Μάλιστα ὁποσοὶ κέρτηται σαφῆ ἰδέαν περὶ τούτου τί ἐστὶ κεραία, τίνα πάντα τὰ σχοινία, πῶς ἱστῖον ἐκφυγεῖ ἐκ τῆς χεῖρὸς καὶ ὅπως πάντα ταῦτα τὰ πρᾶγματα εὐρηγῆται συχνὰ παρ' Ὀμήρω, τῷ

ἐμβριθεῖ γνώστη τῶν ναυτικῶν, καὶ ὀφείλουσι νὰ κατανοηθῶσι. Πάντα ταῦτα προσφέρει τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σύγγραμμα, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἀπλοῦστατον καὶ σύνθηριον καὶ τὸ περιπλοκώτατον συμβᾶν ἐκτίθεται σαφέστατα καὶ ἐμβριθέστατα ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος σύγγραμμι.

Ὅθεν περιγράφει τὸ βιβλίον ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ ἡμίσει α') τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν πηδαλιολογίαν, ἢ κυβερνητικὴν, β') τὸ πλοῖον, γ') τὸ ἔρμα καὶ τὸ φορτίον, δ') τὰ ἐξαρτήματα τοῦ πλοίου, ε') κόπας, τρωπιτήρας, ς') τὴν ἀγκυρὰν, ζ') τὸν ἀπόπλοον καὶ κατάπλοον. Ἐν δὲ τῷ β' ἡμίσει καταχωρίζονται δύο αὐθέκαστοι διατριβαί. Εἶτα ἐκτίθηται ἡ τὴν σχεδίαν τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ θ') τὸ ναυάγιον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν διατριβῶν ὁ συγγραφεὺς ἀποφαίνεται γνώμην περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ πλοιοαρίου, ὅπερ κατὰ τὸν Ὀμηρον ἐν Ὀδυσσεύς Ε ἐναυπηγήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς ἐγκατάλειψιν τῆς νήσου τῆς Καλυψεύς καὶ αἰσθητοποιεῖ αὐτὸ δι' ἐπιτυχούς ἀπεικονίσεως ἐν τέλει τοῦ συγγραμματος αὐτοῦ. Ἐὰν τις λάθῃ ὑπ' ὕψει ὅποιοι ἀνεπαρκῆς καὶ ἀδύνατοι ἀπόπειραι ἐρμηνοίας ἐγένοντο, ὅλον τὸ εἶς τὸν Ὀμηρον λεξιλόγιον τοῦ Ἀουτανθῆ παρέχεται πλοῖον ἐπιμηκῆς κιθωσοειδές, ὁ πᾶσα ὄρη ἀνέμου ἦθελον ἐξωθῆσθαι εἰς ναυάγιον, ὁ ἐρμηνοῦτης τοῦ Ὀμήρου θηλεῖ ἐγνωμονῆ τῶν συγγραφεῖ διὰ τὴν ἀπλήν, σαφῆ καὶ τὴν πρὸς τὸ κείμενον καὶ τοὺς νόμους τῆς ναυτικῆς ἀντιστοιχοῦσας ἐπιλύσιν τοῦ ἀμνηστομένου ζητήματος καὶ πρὸς τούτους τεχνικὴν ἄμα καὶ διδακτικωτάτην. Ἡ δὲ διεξοδικὴ δευτέρα πραγματεία ἀπορᾶ εἰς τὰς μέγιστα ἐπιτίμους ἐκ τῆς ἀρχαιοτήτος εἰς ἡμᾶς περιωθεισᾶς ναυτικῆς συγγραφᾶς καὶ εἰς τὴν περιγραφήν τῶν πλοίων καὶ τοῦ ναυαγίου, ὁ ὑπέστη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (κατὰ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων κεφ. Η). Σημειωτέον ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος πραγματεία μετὰ τῶν βιβλικῶν προσηκῶν καθίσταται βαρυντικῶς συμβολὴ εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς Νέας Διαθήκης καὶ ὄλον τὸ λοιπὸν βιβλίον ἐστὶαι ἀσπλίον τοῖς θεολόγοις καθάπερ τοῖς φιλόλογοις. Ἐνταῦθα ἡ ἐκθεσις διετηρήθη οὕτως, ὥστε περὶ τοῦ πρῶτιστου σκοποῦ, δὴλον ὅτι τῆς ἀκριβοῦς ἐρμηνοίας τοῦ βιβλικοῦ κειμένου, ἐπεξετάθη εἰς περιγραφὴν τῶν ὄρων, ἐφ' οἷς καθόλου ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἐτετελεῖτο ἡ ναυτιλία κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἡμισυ τῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Ταῖς δὲ αὐταῖς αὐτοτέλει διατριβαῖς εὐχόμεθα νέα τις ἐκδόσις τοῦ συγγραμματος νὰ προσθήσῃ ἄλλην τρίτην, ἐν ἣ νὰ ἐπιλυθῇ ὀριστικῶς τὸ ζήτημα περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ πολεμικοῦ πλοίου τριήρους, περὶ ἧς ἐξήθεσάμεν τὰ δεινὰ ἐν τέλει τῆς β' ἐκδόσεως τῆς ὑφ' ἡμῶν ἐξελληνισθείσης Ἀρχαίας Ναυμαχίας ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ ἀντιναυάρχου Φινγάττου. Τὸ φιλοκρινόμενον αὐτὸ ζήτημα ἀκριβοῦς μόνον ἀνακινεῖ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ Προλόγῳ καταλείπων αὐτὸ μετέωρον, διότι προτίθεται νὰ συναποτελέσῃ τὰς πρὸς τούτου προεργασίας, τούτεστι τὴν περισυναγωγὴν τοῦ ὕλικου

καὶ τὴν κριτικὴν τῶν πηγῶν. Εὐτυχιστέρον ἢ πρότερον θέλει ἐτελεσθαι νῦν ὁ πλοῦς, εὐνοικώτερος ἀνεμὸς θέλει οἰδαῖν τὸ ἱστῖον, ἔκμενος, ὄρθος, πλησίσιος, ὡς ὁ Ὀμηρος λέγει, διότι οὕτω πιστεύομεν ὅτι τὸ φιλοπότημα τοῦ διδάκτορος Breusing θέλει ἐπιδράσῃ καὶ διὰ δοκιμῆς θέλει ἀποδειχθῆ ἀγαθὸς συνοδοπόρος (ἑσθλός, εὐαῖρος κατὰ τὸν ποιητῆν).

N. ΠΕΤΡΕ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἐγράψομεν πρό τιμος περὶ τῆς συντελείας τῶν Μορμόνων διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ὀλλοῦν. Ὁλίγα ἐπι τοῦ ἀγέλου τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐκείνους, δι' ὅτι οὐδέποτε ἠελον αὐτὸς ὁ φίλος! Μορμόνον. Καὶ διατὶ Μορμόνον; Διότι μὲν ὅτι εἶπε καὶ ὁ ἀγγλικὸς καὶ μὲν ὄν (more) ἀγγλιστὶ π ο λ γ ο ὡ: Ὡστε εἶθε Μορμ - νοι καὶ εἰς οὖ ἀναγνώσται, ἦγον π ο λ ο κ α λ ο ι, ἂν πιστεύοιτε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ὀριστήμην ἀρεσίας, ἢ τὸ νόμο ἀφεύκτως θὰ ἦγειρεν ἡμέραν τὴν ἐναντὶ Ἀγγλοαγγλικῶν ζήτημάτων καὶ γλωσσολογικῶν μάχων. Οἱ π ο λ ο κ α λ ο ι λοιπὸν ἦ ἀκρίβειον βιογραφίας ἐπιταφίου. Πρῶτος αὐτῶν ἐπιῆρξεν ὁ Ἰωσήφ Σμιθ γεννηθεὶς τὸ 1805 καὶ κηρύξας τὰς ἀρχὰς τοῦ Μορμονισμοῦ ἐν ἠλικίᾳ 18 ἐτῶν, ὅποτε Ἄγγελοι ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπεσκέθη αὐτὸν καθ' ὕπνον καὶ τῷ ἐνέπνευσεν ταύτας. Κυριολεκτικῶς αἱ ἀρχαὶ τῶν οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ π α ρ α π ο λ ῆ σ ε τ ο ῦ Εὐαγγελίου, τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων καὶ ἄλλων ἱερῶν βιβλίων, εἰς ὁδὲν ἄλλο τείνουσα ἢ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς πολυγυμίας. Νά ἐξῆ ἑκαστός πολλὰς γυναῖκας! Ἰδοὺ τίς ἦτο κύριος πόθος τῶν. Ἄλλ' ἐντὶ ἐποχῇ ἡμῶν, κατ' ἴνην, ὡς λέγουσιν οἱ ἐγγαμοὶ, καὶ μία μόνη γυνὴ εἶνε τίς π ο λ ῆ σ ε τ ο ῦ ε ὄ ν τ ο ε, ὀπόθεν τῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ ἡ πολυγυμίας ἀρεσῆς διελύθη, μειοῦσα μὲν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγίων, ἀρῶν οὕτως ἀπεκαλοῦντο τὰ μέλη τῆς, αὐθάνουσα δὲ μόνον τῶν ἀριθμῶν τῶν... χερῶν!

Ἄλλ' οἱ Μορμόνοι ἐχουσι καὶ εὐαγγέλιον ἰδικόν των τὸ Χρυσὸν ὄν βιβλίον καλοῦμενον. Ποῖος τὸ ἐργασίαν; ἀγνοῦσιν. Ἰδοὺ μόνον τί περὶ αὐτοῦ ἀναφῆται ἡ ἱστορία Ποιμῆν τις Σπώμινερ καλοῦμενος εὐφάνταστος καὶ ἀγρυπτικώτατος ἐγραφε τὸ βιβλικὸν τοῦτο μυθιστόρημα καὶ τὸ παροῦσας ὡς ἱερὸν βιβλίον παλαιᾶς τιμος ἀπολεσθείσης γενεᾶς. Μάτην ὁμως προσεπάθησεν νὰ ἐκτυπώσῃ αὐτό. Οἱ τυπογράφοι ἠρῶντο διὰ πολλοῦς λόγους, ὧν εἰς, ὅτι ὁ ποιητὴν δὲν εἶχε ἤχηρμα· μόλις δὲ μετὰ πολλὴν καιρὸν ὁ ἀρχηγός τῶν Μορμόνων καταβῆκε νὰ τὸ ἐκδύσῃ. Καὶ ἦδη μετὰ τὴν ἱστορίαν ἀκούσασθαι εἶπε περὶ τοῦ Χρυσοῦ βιβλίου οὐ ἢ παράδοσις. Ἄγγελοι: εἰπερὰν τῷ Ἰωσήφ Σμιθ, καὶ τῷ λέγει: Ἀπὸ αἰῶνων 18 ἡ ἀνθρωπότης ἀπώλεσε τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας. Ἀναστὰς παραλαβε δύο πλάκας ἐκ μεταλλοῦ, αἵτινες εὑρίσκονται ὑπὸ τὸ χῶμα τοῦ κήπου σου καὶ διὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν γεγραμμένων διαφώτισον τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλώσσα δι' ἧς οἱ νόμοι οὗτοι ἦσαν γεγραμμένοι ἦτο γλώσσα μυστηριώδης, ὁ ἄγγελος περιῶκε τῷ Ἰωσήφ δύο τεμάχια λῶθου διαφανοῦς ὡς ὁ κρύσταλλος καὶ διὰ τῶν θαυμασίων τούτων ἐμαματοῦσάντων ἀνέγνωσε τὰς πλάκας καὶ... ἔφερε τὸν κόσμον εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ

ΣΤΑΦΥΛΑΙ

</

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ. Ο στίχος απαξ δρ. 1, δις 1,80. Διά κλειστής καταχωρίσεις κατ' άποκοπήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΑ. Πλατεία ΚΕ' Μαρτίου, παρά τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΛΕΠΤ. 15. Παλαιά φύλλα λεπτ. 20. ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Εν Ἑλλάδι δραχμαὶ 10. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγμα χρυσά 12.

παραβληθῆ πρὸς ταύτας κατὰ τὴν ὅ- λως ἰδιόζουσαν αὐταῖς γλυκεῖαν γεῦσιν, τὴν ἀρωματώδη ὁσμὴν, τὴν δροσερότητα, τὴν ποιικιλίαν τῆς χημικῆς συνθέσεως καὶ τὰς ἀναμφισβητήτους ὑγιεινὰς ιδιότητας. Ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀπάντων σχεδὸν τῶν ἐθνῶν ἀπαντῶμεν περὶ ἀμπελοποιίας, ἤτοι περὶ φυτοκομίας τῶν κλημάτων. Ἡ κα- ταγωγή τῶν σταφυλῶν εἶνε ἀρχαιοτάτη, τοσοῦτον δ' ἀρχαία, ὥστε οὐδὲν θετικὸν περὶ τῆς πρώτης αὐτῶν καλλιέργειας γινώ- σκωμεν. Ἀν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ ἀναφέρεται ὅτι ὁ Νῶε εὐθὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἀπο- βίβασθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραράτ ἐπεδόθη εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ἐκαλλιέργησε τὴν ἀμ- πελον. Ὅτε κατὰ πρότον ἐπὶ τὸν χυμὸν τῶν σταφυλῶν, ἐμεθύθη καὶ ἐγυμνώθη. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Χαμ ἰδὼν τὸν πατέρα ἐν τοι- αύτῃ καταστάσει ἤρξατο νὰ τὸν σκώπτῃ, καλέσας εἰς ἀρωγὴν του καὶ τοὺς δύο ἀδελ- φούς: οὗτοι ὁμῶς, εὐλαβήστεροι, ἐκάλυ- ψαν αὐτὸν εὐσχήμως. Συνελθὼν ὁ Νῶε καὶ μαθὼν τὸ γεγονός καταρῆσθη τὸν ἀσε- βῆ υἱὸν, προειπὼν ὅτι οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐμελλόν νὰ ὑποδουλωθῶσιν εἰς τοὺς ἀπογό- νους τῶν ἀδελφῶν του. Οἱ Ἕλληνες εἰδι- δάχθησαν τὴν ἀμπελοποιίαν παρὰ τῶν Φοινίκων, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τῶν Αἴγυ- πτιῶν ὁπωσδήποτε ἐν τῇ μυθολογίᾳ αὐ- τῶν ἀναγράφεται ἡ εἰσαγωγή τῆς ἀμπελο- φυτείας ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διόνυσου, ὅστις καὶ εἰκονίζεται ἐστεμμένον μὲ σταφυλὰς καὶ κληματοφύλλα.

πιδόρπιον συνεργούσιν εἰς ταχυτέραν τῶν τροφῶν πέψιν διὰ τοῦ πολλοῦ σακχάρου καὶ παχύνουσι τὸ σῶμα. Τούναντιον ὁμῶς λη- φθεῖσαι κατὰ μεγάλην ποσότητα φέρουσι ὅλως ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, διότι ἔλατ- τοῦσι τὸ πάχος τοῦ σώματος, καθισταμένης τῆς καύσεως ζωηροτέρας συνεπῶς ἡ τή- ρις καὶ ἡ κατανάλωσις τοῦ λίπους γίνεται ταχυτέρα. Αἱ πολλὰ σταφυλαὶ κινουσι τὴν γαστέρα καὶ ὠφελοῦσι τοὺς πάσχοντας δυσ- κοιλιότητα μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῇ, ἦγον ἐμφράξεων τοῦ ἥπατος, χρονίωνακά- τάρων τῶν πνευμόνων, πολυσαρκίαις, κτλ. Ἀνεκάθεν, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἱπποκρά- τος ἔτι, ὑπῆρχε πρόληψις ὅτι αἱ σταφυ- λαὶ ὠφελοῦσιν ἀδιακρίτως πάντας τοὺς φυ- ματιωτάτας. Ὁ Πίρχερ, περιώνυμος ἰατρός ἐν Μωρᾶνῃ, παρετήρησεν ὅτι πράγματι ὠ- φελοῦντο σημαντικῶς οἱ ἀσθενεῖς οἱ ὑπο- βαλλόμενοι εἰς τὴν ἐξῆς μεθοδικὴν διὰ σταφυλῶν θεραπείαν. Πρωίαν, μεσημέριαν καὶ ἑσπέραν τρώγει ὁ ἀρρώστος ἀνὰ ἡμέ- ρειαν λίτραν ὠρίμων, γλυκεῖων, καὶ λε- πτοφλοίων σταφυλῶν, ἀποπτύων ἐπιμελῶς φλοιὸν καὶ γίγαρτα. Βαθμηδὸν αὐξανει τὸ ποσὸν μέχρι λίτρας καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσέτι πρέπει οἱ πάσχοντες νὰ ἐκτελῶσι κινήσεις συχνὰς ἐν ὑπαίθρῳ καὶ νὰ τρωσὶ διαίταν συνισταμένην εἰς εὐπέπτους τροφάς, οἷον: ἄρτον λευκόν, ζυμῶν, καλὰ ῥοφητὰ ὠά, καὶ σάρκα πτηνῶν ἢ ζῶων ἀγρίων. Ἐκ τῶν σταφυλῶν σκευάζονται: ὁ οἶνος, τὸ ὄξος, τὸ οἶνοπνευμα, παράγεται ἡ τρυ- γία, κατασκευάζονται τὰ σίρα, πολυποί- κिला εἶδη μελιέσθων γλυκῶν, καὶ ὑδαρώ- δης κομπόσα ἐκ γλεύκους μετ' ἁπίων καὶ ἑτέρων ὀπωρῶν. Ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ παράγουσιν ἐκ τῶν γιγάρτων, ἐκθλιθόντες αὐτὰ δι' ἰσχυρῶν πιεστῶν, ὠρίαν χρυσί- ζον καὶ σχεδὸν ἄσομον παχὺ ἔλαιον, ὄπερ χρησιμοποιοῦσιν ἐν τοῖς ἐδέσμασι καὶ τῇ καύσει. Ὠραίας σταφυλὰς παράγει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐκάστη χώρα: ὅθεν περικτὸν ν' ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα εἶδη καὶ ὀνομασίας αὐτῶν, σημειοῦμεν δὲ μόνον ὅτι ἡ ποιότης τῶν διὰ τὴν τράπεζαν προωρι- σμένων σταφυλῶν εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἀντί- θετος τῆς διὰ τὴν οἶνοπαραγωγὴν ἐπιζη- τουμενῆς, καθὸτι αἱ πρὸς βρῶσιν ἐκλεκτό- τεραι σταφυλαὶ παράγουσιν ὅλως μετρίως ποιότητος οἶνον. Τελευτώντες κρίνομεν εὐλογον νὰ προσ- θέσωμεν ἐτι πῶς διατηροῦσι τὰς σταφυλὰς ἐν καιρῷ χειμῶνος. Ὑπάρχουσι διάφοροι τρόποι. Οἱ μὲν ἐμβάπτουσι τοὺς βότρους, ἀ- φοῦ ἀποπλύνωσιν αὐτοὺς καλῶς, εἰς διάλυ- σιν ζέοντος κηροῦ, ἐς τὴν μετὰ τὴν ἀπόψυξιν περικαλύπτει διὰ λεπτοῦ στρώματος τὸν φλοιὸν καὶ παρακωλύει τὴν σφῆσιν, ἕτεροι δὲ εἰς διάλυσιν σακχάρου ἀλλά καὶ αἱ δύο αὗται μέθοδοι εἶσι δαπανηραὶ. Ἡ προτιμο-τέρα μέθοδος εἶνε ἡ ἐξῆς: Λαμβάνομεν ἐν βαρέλῳ καινουργίς μετὰ πυκνῶν καὶ σφικτῶν στεφανῶν, ἐπιπάσσο- μεν τὸν πυθμένα αὐτοῦ διὰ ποσότητος πι- τύρων ἐκ καθαροῦ αἵτου ἐστεγνωμένον ἐν- τὸς κλιβάνου. Ἐπὶ τῶν πιτύρων τοποθε- τοῦμεν σειρὰν βοτρυῶν καθαρῶν καὶ πυκνορ- ρῶγων, τοὺς ὁποῖους καλύπτουμεν διὰ νέου

πυκνοῦ καὶ παχέος στρώματος πιτύρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων πάλιν στεφανῶμεν σταφυ- λὰς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἕως οὗ πληρωθῆ. καλῶς τὸ βαρῆλιον, ὄπερ περικαλύπτουμεν διὰ πιτύρων, προσέχοντες ὥστε αἱ σταφυ- λαὶ νὰ μὴ ἐφάπτονται τῶν τοιχωμάτων τοῦ βαρελίου, οὐ τὸ κενὸν πληροῦμεν διὰ πιτύρων μεθ' ὁ κλειόμεν ἐρηπτικῶς τὸ βα- ρῆλιον. Αἱ σταφυλαὶ δύνανται κατὰ τὸν τρόπον τούτον νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ 7-8. μῆνας. Τὸ μέρος δὲ ἐν ᾧ τὰ τοποθετηθῆ τὸ βαρῆλιον, δεῖν νὰ ἦ μετρίως θερμοκρασίας.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΕΝ ΑΥΛΙΑΙ

Τολμηρὸν καὶ ἀξιοθαύμαστον εἶνε τῷ- ὄντι νὰ θαλασσοπορῆ τις ἐν μέσῳ θελλῶν καὶ καταγίδων, ἀλλ' εἶνε παράτολμον τὸ ν' ἀναλαμβάνῃ ἔργον βαρὺ ὃ μὴ γινώσκων οὐδὲ τὰς δυσχερείαις αὐτοῦ οὐδὲ τὰς ἰδίας δυνάμεις. Ὁ παραφραστὴς μετ' ὄλον τὸν ἀξίειπαινον πόθον ὃν ἠσθάνθη, ὡς λέγει ἴσα παραφράση καὶ μετασκευασὴ ἐπὶ τὸ οικείο- τερον πρὸς τὴν ἡμετέραν σκηνὴν τὴν καλ- λίστην ταύτην τραγωδίαν, πᾶν ἄλλο βε- βαίως ἢ τοῦτο κατῴρθεσε. Τὸ δὲ πάθημά του ἔστω μάθημα πρὸς πάντα ὀρεγόμενον πρώϊμου φιλολογικῆς δόξης διὰ ἐφακοῦ μεγεθυντικῶ παρατηρούντα τὰ ἐφοδία, ἀ- τινὰ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς κέκτρηται. Λυπούμεθα πολὺ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐν- θαρρύνωμεν τὸν παραφραστὴν εἰς ἐξακο- λούθησιν παρομοίων ἔργων. Ἐὰν ἐπράττο- μεν τοῦτο, θὰ ἠδικοῦμεν αὐτὸν καὶ πάντα νέον οὕτως εὐχερῇ ὑποθέτονα τὴν ἐπι- τυχίαν. Μετὰ τινὰ ἔτη ὁ φιλότιμος νέος προκόπτων εἰς παιδείαν θὰ δικαιοὶ ἡμᾶς διὰ τὴν αὐστηρὰν ἐπιχείρησιν. Ἄλλὰ καὶ νῦν, ἐὰν κατεδικνύοντο αὐτῷ τὰ ἀμαρτήματα, ὧν βρῖθι τὸ βιβλίον του, θὰ ἐπιστεθὸν ὅτι εἰς τὴν ἐκδοσὶν αὐτοῦ ὑπὲρ τὸ δεῖον ἐσκευσε. Ἐπι παραδείγματι ἐν ἑκ τῶν πολλῶν: Εἶνε, βασιλεῦ, ὁ ἀσπὲρ ὁ Σείριος καὶ, ὡς βλέπει, πλησίον εἰς τὴν ἔχουσαν ἐπὶ δρόμου πλειάδα (!!) μεσούρανα διὰ νὰ φαλῆ (!) ἔστω θελακτικὸν πολὺ. Δὴλὰ δὲ ἔθηκε τὸν Σείριον νὰ διαβαίνῃ πλησίον τῆς Πλειάδος (!!) καὶ νὰ τῆς κά- ρωσιν, ὄπερ δὲν εἶνε μέλλον τοῦ ἀδῶ, ἀλλ' ἐνεστώσ τοῦ αἴσω—ἔσω—βαίω. Καὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς μόνην τὴν πρὸς τὰ ἐν μακαρίᾳ ἡρεμία ἀναπαυόμενον ποιητὴν ἀσεβείαν, ἀλλὰ προσέειπεν οἱ ὀλίγοις τινὰς στίχους, οὓς οὐδεὶς δύναται ν' ἀναγνώσῃ μετὰ σο- βαρότητος: Ἀλαλά! ἔλαεὺ Χαίρων ἐξῆς: βασιλεῦ ἀναμένει μελοποιήσιν τούτων παρὰ τοῦ καλλιτέχνου Καίσαρη!... Ἡμεῖς δὲ, συγχωροῦντας τὰ πρὸς τὸν Εὐρωπαϊκὸν ἀμαρτήματα διὰ τὴν ἔστω καλ- ἄκαιρον φιλοτιμίαν τοῦ παραφραστοῦ, οὐ-δέποτε θ' ἀπολίπη ἡ ἀπορία τίνι ποιητικῇ ἀδείᾳ, τίνι λογισμῷ ἐραντάσθη ἔδοντας τοὺς σιγηλοὺς καὶ μηδαμῶς τὴν τῆς νυκτὸς σιγὴν ταραττόντας ἀστέρας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ Ἐξεδόθησαν

113) Congresso dei Medici Greci tenuto in Atene. Relazione del Dott. Mauro Grillo, estratta della «Gazzetta degli Ospitali». Milano, 1887, 80v pag. 15. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σπ. Λάμπρου. Τεύχος 10. Ἐκδότης Κάρλος Μπέκ. Corpus juris Civilis, μετάφρασις Ἡλ. Ληκοπούλου. Τεύχ. 16. Τόμ. Β'. Ἐκδότης Ἀν. Κωνσταντινίδης. Ἄγγέλλοντα Ἐκλεκτῆ Βιβλιοθήκῃ, ἐκδιδομένη καθ' ἑβδο- μάδα εἰς μικρὰ φυλλάδια, περιέχουσα δὲ μετα- φράσεις τῶν ἀριστουργημάτων τῶν ἑνῶν γραμ- ματολογίων. Σειρὰ Πρώτη. Τάσσοϋ · Ἐλευθε- ρωθεῖτα Ἱερουσλήμ. Βογιάροϋ · Ὀρλάν- δος Ἐρῶμενος. Κατὰ μετάφρασιν Π. Πανῆ. Ἐκ- δότης Γ. Σταυρινίδης.

Ἡ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ δηλοῖ διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῶν νέων φοιτητῶν εἰς τὸ Μη- τρώριον τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἡ ἀνεπίστος τῆς ἐγ- γραφῆς τῶν παλαιῶν διὰ τὸ χειμερινὸν ἐξέμνηνον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1887—88 ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς σήμε- ρον καὶ θὰ λήθῃ ἀνεπιθῆσθαι τῇ 26 Σεπτεμβρίου. Ἔ. Ἐν Ἀθῆναις τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1887. Ὁ πρυτανὶς Ὁ Γραμματικὸς Θ. ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ Ν. ΓΟΥΝΑΡΑΚΗΣ.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ 1888 (ἔτος ΚΒ')

Μετὰ πολλῶν εἰκονογραφίῶν τῆ συμπρᾶξις φιλοκάλων λογίων ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ τῆ συνεργασίᾳ ἐπακτεῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων ὑπὸ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΑΣΗΠΟΥ Διὰ τριβὰι τοῦ ἐκδότου ΕΠΙΝΟΜΙΣ: Μίθανα—Μίθανα.—Οἱ πενίας ἀγαπῶ- μεν.—Εὐδαίμων γῆρας: Ἀπέλθε καὶ ἴε.—Ἡ Ἑκκλη- σία τῶν φιλοσοφῶν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν ἸΗ'. ἐκτα- τασηρὰ.—Τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς Ἀλλὰις: Μυρίνομος.—Χρονικὰ τῶν ζῶων.—Τὸ δασικὸν πῦρ καὶ τοῦτο ἐλ- ληνικόν.

- ΕΝΙΑ Οὐνε ἀκτα, οἱ κύριοι: Ἀγαθόνικος Α, Ἀλέξαν- Φ, Ἀμπελάς Γ, Βαλαβάνης Γ Α, Βέλλης Π, Βασιό- δης Η, Βελαντίης Θ, Γουναρῆς Ν, Διαμύργης Ι Μ, Διαμαντοπούλου Α, Ἐρμένιος, Ζαλακώστας Ε Γ, Κε- ζόνης Ν, Καμπούρογλου Ι, Κοκκίτης Δ Κ, Κολόβης Α, Κορομηλῆς Δ, Λελέκος Μ, Μυργιάνας Σ, Μαράνος Ι, Μαρτινέλης Γ, Μάτσις Α Σ, Μουσερρατος Α Νε- ρουτσος Τ, Παλαιολόγος Κ Α, Παρίσης Ν Η, Πε- τριδης Α, Πολυκαρῆς Θ, Προβελτίης Α, Ροῦδης Ε, Σαλαβαῶρ Α, Σινῶς Ν Θ, Τσιχαρῆς Ν, Χελιδνίχ Φ, Χρηστοβασιλῆς Χ.

- ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ Ἐφημερίς Ἡμερησία Ἐν Ἀθῆναις Τὸ γραφεῖον τῆς ἐπιθεωρήσεως μετῆνεξθη ἐν τῇ πλατείᾳ Ἁγίου Γεωργίου, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς εἰσῶ- δου τοῦ ναοῦ. Ἔξοδος Ἡμερησίας Ἐπιθεωρήσεως ἀναλαμβάνει νὰ διδῇ ἐν τῇ ἀθῆναιστικῇ μαθητῶν γαλ- λικῆς εἰς δεσποινίδας ἢ καὶ παλαιῶν Διευθύνσις καὶ συστάσεις παρ' ἡμῶν. Ἐπιθεωρήσις Ἐπιθεωρήσεως ἀναλαμβάνει νὰ διδῇ ἐν τῇ ἀθῆναιστικῇ μαθητῶν γαλ- λικῆς εἰς δεσποινίδας ἢ καὶ παλαιῶν Διευθύνσις καὶ συστάσεις παρ' ἡμῶν.

ΑΣΤΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ Ὁδὸς Μηνιόδου ἀρ. 44

Ἦ ὑποσημειομένη συνέστις ἀδεία τοῦ Σεβαστοῦ Ἱπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως ΑΣΤΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ, περι- λαμβάνον ἠηγιαγωγείον, δημοτικὸν σχολεῖον καὶ τῆ- ζεις Ἑλληνικῶς. Ἐπικαλούμενη δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐνθάρρυν- σιν τῶν γονέων, ὑπόσχομαι διὰ θέλω ἀπερὶσσει πάσας τὰς δυνάμεις καὶ προνοίας μου, ὅπως καταστήσω τὸ παρεναγωγείον μου ἀνεξέχον τῶν πόθεν καὶ τῶν προσδοκῶν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας διὰ τῆς συνεργα- σίας ἐκλεκτοῦ προσωπικοῦ καὶ φιλοεταργουσιότητος. Ἡ Διευθύντρια ΑΣΠΑΣΙΑ Β. ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Ἡ ΕΝΩΣΙΣ—L' UNION ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΥΡΡΑΦΑΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Ἰερουβείτου 1828 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 80 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ Γεν. ἀντιπρὶστώπος ἐν Ἑλλάδι καὶ πρῶτοξεν ἐν Ἀθῆναις Δ. Γ. ΜΑΚΚΑΣ

Γραφεῖα Ἐν Ἀθῆναις παρὰ τὸ ὑ- ποπρυτεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τοῦ γραφεῖου τῆς «Ἐβδομάδος». Ἐν Πει- ραιεὶ παρὰ τῷ κ. Χ. Β. Φωτίου, οἰκία Π. Δαμα- σκού ἢ Π. Ζ. Οἰκονόμου ὀδ. Ἀριστέιδου. Ἀσφαλίαις κατὰ τὸν πυρὸς οἰκίῶν, ἀ- φοβηκῶν, ἐργοστασίων, ἐμ- πορευμάτων, ἐπιπλοῶν, ἀ- ποσκευῶν κλπ. Τὰ συμβῆ- λαὶ τῆς δεκτῆ παρὰ τῆς Ἐθνακῆς Τραπεζῆς.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ ΑΘΗΝΩΝ Θεάτρον «Ἠραδεισίου» Ἑλλ. Δραμ. Θίασο: Μηνάνδρος διούθ. Δ. Ταβουλάρη Κυριακῇ—Γρίτη—Πέμπτη—Σάββατον.

Ἡ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ γνωστοποιεῖ ὅτι ὕδωρ ἐκ τοῦ ὑδαγωγείου τῆς πόλεως μετῆνεξθη διὰ σιδηρῶν σωτῆρων μέχρι τῶς συνοικισμοῦ Καλλιθέας καὶ δὲ ὁ συνοικισμὸς συνδέεται ἥδη διαρκῶς μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ προχουδρόμου, ἐλαττώσαντος τὴν τιμὴν τῶν εἰσιτηρίων αὐτοῦ ἀπὸ 1ης προσέχουσιν ἰου- λίου εἰς λεπτὰ εἴκοσι καὶ κανονίσαντος καὶ τιμὰς δι- ακοσίων εἰσιτηρίων ἢ δὲ ἑταίρειά τοῦ σιδηροδρόμου Ἀ- θηνῶν—Πειραιῶς συστήσει ὁρατικῶς σταθμὸν ἐντὸς ὁ- λήρου παρὰ τὸν συνοικισμὸν. Οἰκοπέδα παρὰ τὸν ἐρημένον συνοικισμὸν πολοῦν- ται εἰς τιμὰς μετρίως καὶ κατὰ προαίρησιν τοῦ ἀγορα- στοῦ μετὰ εἰσιτηρίων τοῦ προχουδρόμου διαρκείας δε- κάτουσ' ἐὰν τῆς ἐτάρας τοῦ τιμηματος ἀφίενται, ἐν ὁ ἀγοραστῆς προτιμᾷ, εἰς ἀνείχον ἀπλοῦν ἢ χρυσυ- λικὸν. Οἰκοπέδα ἀναλλάσσονται ἀπὶ μεσοχῶν τῆς δηλοῦ- σης ἐταιρείας. Ἡ ἐταιρεία ἀναλαμβάνει τὴν διὰ λογαριασμὸν τρί- των ἐν τῷ συνοικισμῷ οἰκοδομὴν οἰκιστικῶν τινῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν, ὡς ἀνωτέρω, ὄρους πωλήσεως οἰκοπέδων. Αἱ ἀιτήσεις ἀπευθυθήτωσαν εἰς τὸν μεσίτην κ. Ἀνα- στασίαν Κυριακόπουλον. (Ἐκ τοῦ γραφεῖου).

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

90 ΠΙΝΑΚΕΣ ΚΕΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΦΥΣΙΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ Α' ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ - Β' ΠΤΕΡΑ Γ' ΕΡΙΠΕΤΑ, ΙΧΘΥΣ, ΜΑΛΑΚΙΑ. ΕΝΤΟΜΑ, ΣΚΟΛΗΚΕΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΓΤΑ Μετ' ἐπεξηγηματικῶν κειμένων κατὰ τὴν συγγραφεῖ τῶν ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ Ἰσηγητοῦ τῆς Ζωολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ Τιμᾶται δεδεμένον ἀρ. 25

Τὸ εἰκονογραφημένον τοῦτο ἔργον παρῖ- στησι τὰ ζῶα κατ' εἶδη διηρημένα, βιοῦντα ἐν τῇ φύσει κατὰ τὸν ἰδιόζουτον ἑκάστῳ αὐτῶν χαρακτῆρα. Τὸ ἀναλαβὼν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου καλλιτεχνικὸν κατὰ τὴν ἀ- ἐβαλε κατὰ τὴν διακρίσιν πασαν προνοία, οὕτως ὥστε ὡς πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ἀπεικῶ- νισιν καὶ τὸν πιστὸν χρωματισμὸν ΟΥΔΕΝ ΕΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑ- ΒΑΛΗ ΠΡΟΣ Τὸ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπαράτρητον διδα- κτικὸν βιβλίον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας. Σπανίως τῷ ὄντι ἔσυχον ἔργον ἐν τότῳ βρα- χεῖ χρόνῳ τόσης καταπληκτικῆς διαδόσεως καὶ τόσους φίλους προσεκτήσαντο ἕνεκα τῆς πρακτικῆς αὐτοῦ ἀξίας, ἢν οὐδὲ κατὰ προσέ- γισιν ἄλλα ἄμους ἐργα ἐλαβον μέχρι τοῦδε, ὅσον ἡ Ἱστορία τῶν ζῶων τοῦ SCHUBERT. Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου, συγκρινομένη πρὸς τὴν λαμ- πρὰν διακρίσιν αὐτοῦ, εἶνε ἐρικτῆ πάσῃ οἰκογενείᾳ καὶ σχολῇ.

Διευθύνσεις ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΒΙΣΒΙΖΗΣ, δικηγόρος, ὄδ. Ἀδριανῶν 67. ΔΕΩΝ ΟΛΙΒΙΕ καθηγ. Γαλλικ. ὀπισθεν Θεάτρον Ἁθ. Γ. ΠΑΜΙΑΝΟΣ ὀδοιπόροξ. Ὅδ. Πατισίων 8. ΑΔΕΛΦ. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΙ ἔμποροι. Ὅδ. Εὐαγγελ. ΒΑΛΗΝ. ΗΑΒΚΤΡ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ. Ὅδ. Φιλελλήνων 22. ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΚ βιβλιοπώλης, ἐκδότης. Ὅδ. Ἐρμού ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΗΣ ἰατρός γυμνασιολόγος. Ἀρχ. ὄδ. Πειρ. Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ δικηγόρος. Ὅδ. Εὐρυπιδίου 41.

Ὁ κ. Α. Γρ. Καμπούρογλου μετῆνεγχε τὸ δικηγορικὸν του γραφεῖον ἐν τῇ κατὰ τὴν δια- σταύρωσιν τῶν ὁδῶν Νόξης καὶ Μητροπόλεως οἰ- κία Καστρομένου (πρὸν Γαρδικίου), ἀπέναντι τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἱπουργείου.

Σεπτέμβριος		ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ	
Ημερομηνία	Ημέρ.	Εορταί	
17	5	Σάββ.	Ζαχαρίου προφ. πατρός Προδρόμου.
18	6	Κυρ.	Αναμν. του θανάμ. Μιχαήλ αρχιστρ.
19	7	Δευτ.	Προσεύχια Γ. Θεοτόκου, Σάβ. μάρτ.
20	8	Τρίτη	Το γενέθλιον της Θεοτόκου.
21	9	Τετ.	Ίωακείμ και Άννης, Σέβηρου μάρτ.
22	10	Πέμπτ.	Μηνοδόρας κλπ. μαρτύρων.
23	11	Παρ.	Θεοδόρας της όσιας.

Ανατολή 5.46'. Δύσις 6. Μέγεθος ημέρας 12.14'

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σεπτεμβρίου 5. Ο προφήτης Ζαχαρίας, ο πατήρ του Προδρόμου Ιωάννου, κηρύττων την Θεοτόκον μητέρα υμῶν και Παρθένον, και επειδή απέκρυψε τον υιόν αυτού εν καιρῷ της βρεφοκτονίας, ήτις διετάχθη υπό Ηρώδου δια την αναίρεσιν του Χριστού, ἀνηρέθη υπό των Ιουδαίων.

Σεπτεμβρίου 7. Ο Άγιος Σάβων καθήγετο εκ Λυκίων, ήν δε ποιμήν. Άσπασθείς δε την του Χριστού θρησκείαν, εβλήθη εν ήμεραν τινα εις ναόν εθνικών, εν ού υπήρχεν αγαλμα, κατεσκευασμένον εκ χρυσοῦ και άργύρου, οδτινος άφειλε την μίξιν των χειρών και επώλησε, τό δε τίμημα διένειμα τοίς πτωχοίς. Επειδή δε ο άρχων της χώρας εβασάνιζε πολλούς, ος έκρινεν όπότες επί τη Ιερουσόλα, κατεμήνυσεν εαυτόν ο άγιος και ούτως έσωσε πολλούς, εξ ου και άγιος Σάβων ή Σάσων ή απεικλήθη.

Σεπτεμβρίου 8. Ο πατήρ της Θεοτόκου Ίωακείμ ειλικε τό γένος εκ βασιλικής φυλής, ήν δε πλούσιος και φιλόθεος· άλλα δεν είχε τεκνοποιήσει. Δεηθέντες αυτός τε και ή σύζυγός του Άνα, τοσ Θεου, έλαβον παρ' αυτού την υπεραγίαν Θεοτόκον.

Σεπτεμβρίου 9. Την σημερινήν εορτήν τελεί ή εκκλησία προς μνήμην των γονέων της Θεοτόκου, οτινις έγινοντο πρόξενοι της πγκρασιμίου σωτηρίας δια της υπεράγνου και σεπτής αυτών θυγατρός.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Εν τῷ ύπουργείῳ των Έσωτερικῶν διωρίσθη έπιτροπή επί της έγγραφίου βιομηχανίας, ής πρόεδρος μέν είνε ο κ. Νικολαΐδης, αντιπρόεδρος ο κ. Χελδράνγ, ταμίαις ο κ. Πιλάδιος και γραμματεῦς ο κ. Τ. Άργυρόπουλος.—Δια Β. διατάγματος συνετάχθησαν πέντε κακουργιοδικεία εν τῇ περιφερείᾳ του έφετερίου Ναυπλίας, ών έδρα ώρίσθησαν τό Ναύπλιον, ή Σπάρτη, αί Καλάμκι, ή Τρίπολις και ή Κυπαρισσία.—Διωρίσθη νομάρχης Εύβοίας ο κ. Γεώργ. Προβελέγιος.—Έγένετο δεκτή ή προαίτησις του έφετου κ. Κ. Φωκῆ.—Νομάρχης Μεσσηνίας διωρίσθη ο κ. Κ. Κωστακίς, τμηματάρχης εν τῷ ύπουργείῳ των Έσωτερικῶν.

ΕΓΧΟΡΙΑ

Τό Ύπουργ. των Στρατιωτικῶν διάταξε την έπιθεώρησιν των μοιραρχιῶν και ύπομοιραρχιῶν του Κράτους, όρισαν και τοῦς επιθεωρητάς αξιωματικούς.—Εν Ποσειδωνία της Σύρου ανεκαλύφθη μεταλλείον σιδήρου, εις δ' ήδη εργάζονται περι τοῦς εἰκοσιν εργάτας.—Αποθώσας εκηδέυθη μεγαλοπρεπῶς την παρελθούσαν Κυριακήν ο αιμαργης του Βασιλέως Δ. Σαχίνης, ύποναύαρχος, αποδοθειτῶν αὐτῷ τιμῶν μεγαλοσταύρου.—Τό πρωτοδικεῖον Ναυπλίας κατεδίκασεν εις πάντε ετών φυλάκισιν 15 ετῆ πκίδου, όστις συνελήφθη θέτων λίθους επί

της μεταξύ Άργους και Τίρου θος σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.—Πρόκειται ν' ανανεωθῆ επί νέων βίσεων ή μεταξύ Ελλάδος και Αυστρίας ταχυδρομική σύμβασις, επί τούτω δε διεξάγονται διαπραγματεύσεις.—Ο υπό την διοίκησιν του δουκος του Έδιμβούργου άγγλικῶς στόλος πρόκειται νά πλεύσῃ εις τάς Έλληνικῆς θαλάσσας.—Ο κ. Σλημαν, άγνωστός αρχαιολόγος, ήτήσατο παρὰ του Ύπουργείου της Παιδείας, όπως τῷ έπιτραπῆ νά ενεργήσῃ ανασκαφάς εν Κυθήροις προς άνεύρεσιν του ναοῦ της Ουρανίας Άφροδίτης.—Οι μαθηταί της σχολῆς των υπαξιωματικῶν, περατώσαντες την επί της οροθετικῆς γραμμῆς μελέτην, επανακάμπουσιν ενταῦθα τῇ προσεγεῖ έβδομάδι.—Τά μαθήματα της σχολῆς των Ευελπίδων άρξονται από της προσεχούς εβδομάδος.—Ο διευθυντής του Έθν. Τυπογραφείου ήτήσατο παρὰ του Ύπουργείου πίστωσιν, όπως καταρτίσῃ επί τῷ τελευτέρον τῷ λιθογραφείῳ, εις δ' θα εκτυπώνται κινήτα χαρτόσημα, επιστολικά δελτάρια, ένσημα της προξενικῆς υπηρεσίας κλπ.—Κατά τον λήξαντα μήνα Αύγουστον απέθανον εν Άθηναις 148 άτομα, ενῶ κατά τον αὐτόν μήνα του παρελθόντος έτους είχαν αποθάνει 167.—Η δίκη των δια την υπόθεσιν της Κούτρας κατηγορουμένων εξ υπαξιωματικῶν ώρίσθη δια την 15 τρ. μηνός.—Εκτός των Λακεδαμονίων, απήλθον εις Αμερικην προς δίωξιν τύχης και τέσσαρες Ίθακήσιοι νέοι.—Αφίκετο εις Ηειραιά, προερχόμενος εκ Πορτ-Σαίτ, ο Ιταλός κ. Γιαριτσα ως αντιπρόσωπος του κ. Ασσεψ, όπως παραλάβῃ εντεύθεν εργάτας δια την εκθάψουσιν της Σουεζίου διώρυγος.—Απεθίωσεν ο εν Σμύρνῃ γεν. πρόξενος της Ελλάδος Ν. Νίγος, παθών εξ άνθρακος

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Από προχθές ήρξαντο αί εξετάσεις των βουλομένων νά έγγραφώσιν εις την διοργανωθείσαν νέαν σχολήν των βιομηχανών τεχνών, ως και την παλαιάν του προκαταρκτικού.—Από της 2ας Ισταμένου ήρξαντο αί έγγραφαί των νέων φοιτητῶν του Πανεπιστημίου και ή ανανέωσις των εισιτηριῶν των παλαιῶν, τά δε μαθήματα άρχονται τῇ 27 του αὐτοῦ μηνός.—Από 1ης Σεπτεμβρίου ε.ε. ανέλαβε την πρωτανείαν ο νέος πρότανις του Πανεπιστημίου κ. Αφεντούλης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ρῆξις έγινετο εν Μιτσελστῶν της Ίρλανδίας μεταξύ αστυνομικῶν υπαλλήλων και πολιτῶν, καθ' ήν δύο έφρονεύθησαν και πολλοί έτραυματίσθησαν.—Η γαλλική κυβέρνησις ανεκάλεσε τον εν Ρουσσουίω πρόξενον, εις όν δεν έπιτάπη υπό των τοπικῶν βουλγαρικῶν άρχων νά λάβῃ μέτρα προφυλακτικά υπέρ των εκεί διαμενοντων γάλλων.—Τά βουλγαρικά πράγματα εις τό αὐτό εύρίσκονται σημεῖοι. Αρθέντος του στρατιωτικῦ νόμου, τό εν Σοφία εθνικόν λεγόμενον κόμμα συνήλθεν εις μέγα συλλαλητήριον και ένθουσιωδῶς απεφάσισε νά ύποστηρίξῃ την πρίγκηπα Φερδινάνδον. Αγγέλλεται προς τούτοις, ότι διετάχθη ή σύλληψις του Ροδοσταύωφ, τέως πρωθυπουργου, ως συνωμοτούτος κατά της αραλειας του κράτους.—Κρούσματα γολέρας, προσληθούσῃ εκ Βομβάης των Ινδιῶν, έγινοντο εν Μεσσηνῇ της Ιταλίας.—Μεγάλην αίσθησιν έπροξένησεν εις Ίρλαν-

διαν ή σύλληψις του βουλευτου Όθριαν.—Ο Κόμης των Παρισίων εξέδωτο προκήρυξιν παρεών οδηγίας εις τοῦς βασιλοφρονας. Φρονών ότι ή καθολική ψηφοφορία δυναται νομίμως νά επανιδρύσῃ την βασιλείαν εν Γαλλία, βεβαίῳ ότι αὐτη, παλινορθουμένη, εσται φιλελεύθερος, θ' ανυψώτῃ δ' ειρηνικῶς την χώραν εν τῇ Εύρώπῃ, και δια συνέννοήσεως προς την Γερμανίαν θα ελαττώσῃ τῷ βάρῃ, ύφ' ὧν ή Εύρώπη ὄλη πιέζεται.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κ. Τ. Η ποιήσις έδωκε τό ὄνομα της Πλειάδος εις επτά ποιητάς, ζώντας επί Προλεμίου του Φιλαδέλφειας, (285—256 π. Χ.) τον Λυκόφρονα, Θεόκριτον, Άρατον, Νικανδρον, Απολλίνιον, Φήλικον και Όμηρον τον νεώτερον. Και επί Έρρικου δε του Γ' έσχηματίσθη Πλειάς Γάλλων ποιητῶν εκ των Ρουσαρ, Δυβελλαί, Νεμυ-Βελλῶ, Δορά, Βαζφ και Θιάρ. 'Ημεῖς μεθ' ὄλην την καλήν μας διάθεσιν δεν δυνάμεθα νά σχηματίσωμεν Πλειάδα εκ των ιδικῶν μας ποιητῶν. Αν σῆς δύνασθε... Γρὺνιάρη. Αντιγράψατε την εξῆς σημειῶσιν και φυλάξτε την προς χρῆσιν σας: 'Υδωρ κοινόν, υδωρ αεροφόρον (selz), τέϊον και καφές εις μετρίας ποσότητας δεν παρακωλύουσι την χώνευσιν. Ζῦθος, οίνος και οίνοπνευματώδη παρατείνουσι την χώνευσιν μέχρι οὔ απορροφηθῶσιν. Σάχαρον και σακχαρώδη παρατείνουσι επί πολὺ την χώνευσιν. Μαγειρικόν ἄλας επιαχύνει την χώνευσιν. Περιέργω. Ο Κόμης των Παρισίων εγεννήθη τῇ 12 Αύγουστου 1838, ὡστε είνε ήδη 49 ετών ακριβῶς. Π. Σ. Η διευθυνσις είνε: 336 Rue de St Honoré. Αρμοδίω. Σῆς συνιστῶμεν θερμῶς τό φύλλον τούτο. Είνε πράγματι άξιον ύποσηρήσεως. Γ. Ν. Π. Α ονδίνωγ. Ευχαριστοῦμεν και θα σῆς γράψωμεν Ρωμ. ανῶ. Επιθυμοῦμεν νά σῆς ιδωμεν προηγουμένως. Παλ. Συμμάθητῇ. Δυστυχῶς, καιτοι κάλλιστον την εκτέλεσιν, είνε δια τό είδος ακατάλληλον δια την Έβδ ομαδα Φοιτητῇ. Δέ, μᾶς ήρρεσεν. Ηλ. Ζάκυνθον. Ευχαριστοῦμεν ἀλλ' ή υπόθεσις πολὺ μερικῇ. Θά ήρχίζαμεν ευχαριστως δια τινος γενικωτέρου. Αλ. Ταχυδρομικῶς. Μαρία. Αισθηματικόν και πλήρες άγάπης υπέρ του πλησίον· άλλα έχει λάθη τά όποια ευχαριστως θα σῆς υποδείξωμεν, όταν σῆς ιδωμεν. Κ. Τ. Α. Δέν λυπέσθε τά ταχυδρομικά· Είλικρινῶς, ζέλλουν περισσότερον από την έπιμονήν σας. Βαρθόλδωφ. Θά σῆς ευχαριστήσωμεν και σῆς από του προσεχούς φύλλου. Βεβαίως αν έλεπεν ή μήτη οι άνθρωποι δεν θα έφεύρισκον. Γ. Α. Μ. Ραστόβην. Χρήματα ελήφθησαν· φύλλον μετ' άγγελῶν αποστέλλεται. Ευχαριστοῦμεν δια τῶς εὑμενεῖς υπέρ ήμῶν διαθέσει. Βράχωφ. Εποθοῦμεν ὡς απάντησιν: Πολύ, Παραπολύ!... Και θα εδλέπετε τότε τί αξίζει τό κόμη. Ηθοποιῶ, Κωνηπολιν. Είνε βέβαια σύμγεις οι Παρισιοί. Αωργάνωσαν οὔτοι εκθεσιον εν τό μων. Μετ' πάσης χαρῆς θ' απεστέλωμεν και ήμεῖς εις αὐτήν ὄλα τά φῦλλα και βωδῆ έντομα, ὅσα ματίζουσι ήμᾶς κατά της θερμάς ταύτας νύκτας!

Παρακαλοῦμεν τοῦς ὀλίγους εκ των κκ. συνδρομητῶν ήμῶν, ὅσοι καθυστερήσαν μέχρι τούδε, ν' αποστείλωσιν ήμῖν τέλος την συνδρομήν των, ενν φρονούσιν ότι δὲν είνε ἄδικον τούτο...

Παρακαλοῦμεν τοῦς ἀλλόσορτας κατοικίας κ. κ. συνδρομητάς ήμῶν νά δηλώσωσι τούτο εγκαίρως ὅνα μη εκπέθῃ βραδύτης ή ἀπόλεια φύλλων κατά την προσεγή διαρομήν.